

26 iunie -
Ziua
Drapelului
Național

3

Găneasa,
casă bună
pentru
artiști și
virtuoși

10

Biblioteca
școlară: De
la criză la
oportunitate

12

condeie Ilfovene

Nr. 34 | iulie 2020 | Publicație de cultură

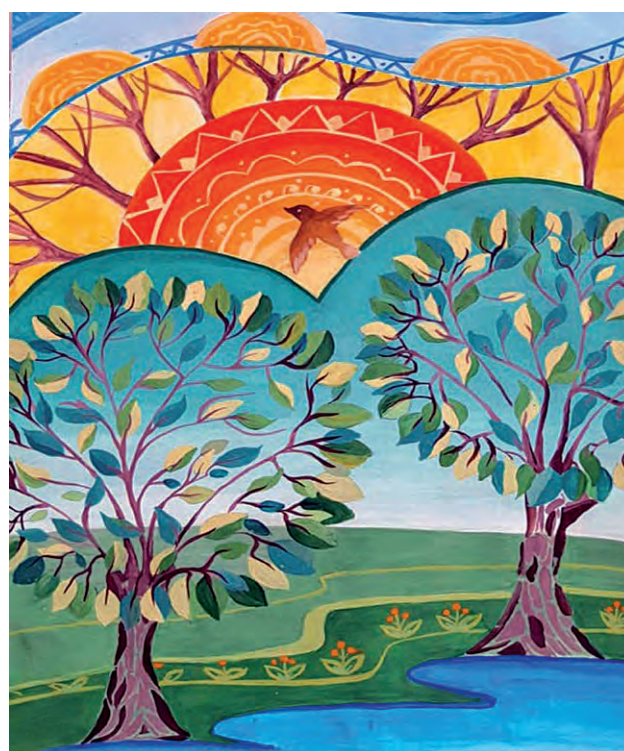
Ziua Universală a lei sărbătorită la Muzeul Oalelor de Pisc

(pagina 5)

(pagina 9)

Chitila:
Concursul
„**Arta -
Între
talent și
dăruire**”
a revenit!

(pagina 7)

Personalități ale Ilfovului

Portret de dascăl - IONIȚĂ PETRE

Profesor, pictor, scriitor, om de cultură

Fiu al satului, Petre Ioniță este cunoscut de întreaga comunitate în primul rând ca profesor de limba română, evidențiindu-se prin pregătirea elevilor și implicarea sa în activități educative și culturale. În același timp s-a remarcat ca pictor, scriitor și om de cultură.

S-a născut la 8 iunie 1930, într-o familie de gospodari, ca fiul cel mare al Vasilei și al lui Anghel Ioniță. A urmat cursurile școlii locale, apoi Școala medie mixtă de 11 ani din Brănești, în vremurile grele ale celui de-al Doilea Război Mondial, remarcându-se la învățătură încă de mic. De multe ori povestea cum era nevoit să ducă animalele la păscut în detrimentul cursurilor școlare, însă mereu lua cu el și cartea în traista cu merinde. Pentru a se întreține în școală a muncit din greu, inclusiv pe șantiere, la căile ferate și chiar ca servitor pe la bogătași.

După ce termină Școala mixtă de 11 ani, înainte de a împlini 20 de ani, este recutat împreună cu mai mulți tineri din localitate de cadrele învățământului militar al D.G.S.S., fiind repartizat la Școala de Ofițeri de Securitate a MAI. În 1951 termină școala și este angajat cu gradul de sublocotenent unde activează până în 1953, când constată că nu i se potrivește cariera militară și trece în rezervă. Urmează o lungă perioadă de căutări, în care schimbă multe posturi și meserii. După ce activează mulți ani ca pedagog, învățător și profesor suplinitor necalificat, simte că menirea lui este de a educa și instrui copiii și se hotărăște să urmeze cursurile Facultății de Limba și Literatura Română din București, pe care le finalizează în 1975. Atunci începe oficial cariera didactică în calitate de profesor calificat de limba și literatura română la Școala generală nr. 1 Fundulea.

În 1976 se transferă la Școala din Brănești, unde, până la vârsta pensionării, se dedică pregătirii multor generații de elevi. Activează în învățământ 37 de ani, practicând meseria de dascăl cu dragoste și dăruire, asemeni învățătorului său Vasile Stănescu, de la care a preluat dragostea pentru a educa și instrui elevii. Ca om de cultură, pentru

Prof. Marius-Ovidiu SEBE

că este atras de arta teatrală, activează o scurtă perioadă, în 1967, ca instructor metodist de teatru la Casa de Cultură din Lehliu, unde se ocupă de echipele de teatru și dansuri populare.

După ce se transferă la școala din Brănești se evidențiază prin pregătirea și implicarea elevilor în activități școlare și culturale. Conduce echipele de teatru ale Școlii nr.1 Brănești, cu care se prezintă la „Cântarea României”, obținând în 1988 locul întâi pe județ cu dramatizarea baladei „Miorița”. De asemenea, activează în echipa de teatru a Căminului Cultural, rămânând memorabile schițele lui Caragiale interpretate pe scena căminului cultural alături de profesorul Dragoș Gherman, dl. Axente (nea Puiu), dna. Furtună, elevul Nicolae Cismaru ș.a. Se căsătorește în 1973, cu o fată mult mai tânără, din Ciocchina, pe nume Enuța, pe care a cunoscut-o în când era profesor în satul ialomițean. Și Enuța îmbrățișează cariera didactică, devenind învățătoare și activând în cea mai mare parte a carierei la aceeași școală din Brănești.

Ca scriitor, devine membru activ al cenaclului literar „Vasile Cârlova” din cadrul Cercului Militar Național și debutează cu volumul de schițe și povestiri „Suflet de român”. Ulterior publică romanul „Porunca blestemului”.

Ca pictor s-a remarcat prin tablouri valoroase cu diverse teme, evidențiindu-se prin cele cu teme despre luptele istorice. Organizează expoziții personale în cadrul căminului cultural din Brănești, unde expune picturi realizate prin tehnici diverse, având ca temă evenimente istorice, tradiții populare, peisaje din natură ș.a.

Retras la pensie s-a implicat activ în viața culturală a localității, fiind unul dintre fondatorii Asociației Culturale Bulgare „Sedeanka” Brănești, inițiind multe acțiuni de revigorare a tradițiilor comunității. Fiind monargist convins, colaborează cu familia regală a României, iar la insistențele sale, Fundația Principesa Margareta avea să modernizeze în 1997 dispensarul comunal. În ultimii ani de viață este preocupat de ideea de a face o școală a elevilor superdotați la Brănești, pentru care își dedică toate energiile. Contactează multe personalități din țară și străinătate pentru a obține fondurile necesare realizării școlii, însă nu reușește să pună în practică proiectul, deoarece se îmbolnăvește și trece la cele veșnice în 2004, la 74 de ani. Lasă în urmă însă roadele muncii sale educative și culturale, pentru care se bucură de recunoașterea și aprecierea întregii comunități. ■

Și succesul, și aprecierea lumii trec

Prof. Constantin DINU, consilier educativ, Liceul Teoretic „Ioan Petrus”, Otopeni

Noi, oamenii, suntem bombardati (de la școală, până în presă, oriunde) cu lecții de succes, de reușită în viață. Dar nu suntem învățați și cum să facem față eșecurilor. Copiii ar trebui învățați de mici că viața nu înseamnă doar strălucire, nu înseamnă doar fericire continuă. Dacă de mici am fi învățați cum să facem față eșecurilor (și că acestea sunt inevitabile, necesare chiar!), am fi mai sănătoși emoțional.

Percepția succesului și a eșecului, întotdeauna legate de percepția valorii de sine, este una dintre problemele esențiale ale naturii umane. Faptul că noi ne raportăm la lume și la valorile ei de moment, pentru a ne crea percepția a ceea ce înseamnă valoare, ne poate pune în mare încercătură cu noi înșine.

Modelele sociale, fie născute în muzică, în literatură, în politică, în economie, în presă ori în familie, apar învăluite adesea într-o aură prea strălucitoare pentru a nu ne întreba dacă strălucirea vizibilă nu-i o fotografie a ceea ce vrem să arătăm, mai mult decât ceea ce suntem.

Eroarea celui ce stăruie în a judeca și a se lua la trântă cu focul de paie al valorilor facile ar putea proveni tocmai din credința că acele valori trebuie imitate pentru ca cel valoros să fie iubit, acceptat, apreciat și valorizat. Ca și copilul, adultul care trăiește în și prin puterea valorilor autentice, sfârșește în eșec tocmai din pricina încercării sale de a imita modelul superficial.

Tulburarea emoțională care se poate ivi automat într-o asemenea dihotomie devine tocmai conflictul dintre percepția a ceea ce este valoros pentru tine și imitația valorii larg acceptate. Nu mai ești tu de îndată ce imiți un model în care nu crezi, chiar dacă îl imiți în numele unui ideal. Valoarea socială-i doar un foc nestăpânit, precum

un subiect fierbinte ce stăruie pe toate buzele, pe toate ecranele și pe toate gardurile, dar numai două-trei zile. Lumea devorează prin atenție idolii sociali ai momentului, dar cât de repede vedem cum ei se sting și dispar pe drumul cometelor?! Mulțimea nu are o vină pentru creațiile ei, mulțimea caută modele, fie ele dezbrăcate sau mai ales prea dezbrăcate, fie ele confuze și aberante.

Totul este să ai atenția captată de ceva. Să te intereseze lăuntric ceva. Să devii- măcar pentru trei zile- puternic atras de o poveste. Această atracție spontană, inconștientă a marelui public pentru „poveste”, creează idolul și conturează o iluzie a succesului, nu succesul însuși. Mulți copii, tineri, dar și adulți cad în capcana emoțională teribilă a acestei izbânzi a iluziei în clipa în care simt frustrarea, tensiunea, devalorizarea, incapacitatea lumii de a-i aprecia, în vreme ce văd facilul și superficialitatea în vogă.

Durerea emoțională provenită de aici poate crea o confuzie majoră în mentalul omului ce se raportează la valoare și stabilitate, o scindare în sine și incapacitatea de a se autoaprecia.

Iubirea lumii este, în realitate, focul de paie amăgitor, pe care îl poți vedea strălucind intens, dar nu-i mai vezi și atingerea imensă. Până la urmă, orice stare de succes, chiar și una izvorâtă din valoare, poartă pecetea sălbatică a temporarului, a trecerii. A privi cu ochiul spiritual efemerul ascuns în succes (dar și-n eșec, că și eșecul trece) poate însemna a te pregăti consistent pentru momentul în care el a trecut. Și să știi că trece. Doar să știi asta este alinător și dătător de sănătate emoțională. ■

POEZIE

Sânzienele

Frumuseți nepământene, azi, în hora lor s-au prins
Învârtindu-se în iarbă, atrăgând în jocul lor
Un flăcău ai căru ochi, văzându-le, s-au aprins
În pădurea înverzită, el gândind multicolor

Zvelte, de o frumusețe rară ce oprește respirații
L-au ademenit în grabă, i-au zâmbit, l-au mângâiat
L-au luat de câte-o mână, mișcându-se-n ondulații
Răsucindu-i de îndată mintea bietului băiat

Și ce muzică duioasă se-auzea la început
Și ce dans frumos purta peste iarbă pașii lor
Învârtindu-se cu ele și râzând, i-a cam plăcut
Vraja ce-l făcea să creadă că plutește pe un nor

Dintr-o dată, ochii lor, ochi de zână diafană
Păreau focuri ce-l ardeau și-ncercă să se ferească
Și-a tras mâna ca să fugă din a ielelor capcană
Dar n-avea nici o voință, brațele fiindu-i iască

Ielele l-au prins mai bine și mai mult l-au învărtit
Dinții lor creșteau întruna și-l mușcau de-ncheieturi
Și, privind la poieniță, flăcăul și-a amintit
De o prea frumoasă fată și de prea dulcii ei nuri

Chiar acolo-n poeniță, el voia, ea nu voia
Floarea inocenței ei să o piardă în pădure
Siluind-o, a luat tot ce nu voia să-i dea
Urmând mai apoi ca fata, doar rușinea să îndure

Ca răspuns la gândul lui, ielele rânjeau întruna,
Asta îi era pedeapsa pentru fapta-i necurată
S-au desprins apoi din horă, ușor, una câte una
Când în pieptu-i obosit inima a-ncetat să-i bată

Voi, băieți ce nu-țelegeți când o fată spune nu,
În ziua de Sânziene, feriți-vă dragii mei,
Căci acestea pentru voi vor cânta și vor dansa,
Amintindu-vă un lucru, Sânzienele-s femei. ■

Nicoleta TUDOR

Ordine și Medalii Românești

 Cristina ANGHELUȚĂ

Romfilatelii a introdus în circulație emisiunea de mărci poștale „Ordine și Medalii Românești”, alcătuită din patru mărci poștale, marccând 20 de ani de la legiferarea Sistemului Național de Decorații al României. Pe timbrul cu valoarea nominală de 3,30 lei a fost ilustrată Medalia Virtute Militară (1864).

Medalia **VIRTUTEA MILITARĂ**, instituită în 1864 pentru a fi distribuită la a V-a aniversare a Unirii (24 ianuarie 1864) sau pentru a fi acordată militarilor participanți la limitarea efectelor inundațiilor din București din acel an, a fost confecționată din argint, cu un diametru de 30 mm; Deasupra însemnului se află o coroană princiară de 19 mm și un inel de prindere a panglicii; pe avers este redată o ghirlandă din frunze de dafin (laur), care înconjoară inscripția **VIRTUTE MILITARĂ**, pe două rânduri; pe revers se află efigia domnitorului, din profil dreapta, având scris deasupra capului ALESSANDRU ION I, pe contur circular, iar dedesubt, la mijloc, anul 1864; însemnul poartă, sub efigie, inițialele minuscule ale gravorului Caque. F.; panglica este roșie cu câte o dungă albastră pe margine.

Decorația face parte din colecția Muzeului Militar Național Regele Ferdinand I. Pe următoarele două timbre, cu valorile nominale de 5 lei, respectiv 8,50 lei au fost reproduse Proiectul Ordinului Unirii (cca. 1861-1863), respectiv Ordinul Unirii (1864). Alexandru Ioan I (Cuza) a încercat din primii ani ai domniei să impună Imperiului Otoman acceptarea dreptului de a institui decorații. În dorința de a pune în aplicare o strategie menită să ducă treptat la câștigarea deplinei autonomii a țării, principele Cuza considera că nu există nici un text de tratat în care să fie menționată expres interdicția de a institui un sistem de recompense și se baza, în general, pe tactica de a pune puterea suzerană în fața faptului împlinit. Încă din 1859, principele se gândea să instituie un Ordin Național românesc, după modelul „Legiunii de Onoare” din Franța. Ministrul României la Paris, Vasile Alecsandri, profitând de bunele relații pe care le avea la Curtea Franței, a cerut permisiunea împăratului Napoleon al III-lea ca oficialii francezi să poată fi recompensați și să poată purta viitorul Ordin românesc. Propunerea a fost acceptată de împărat care, pe moment, nu a realizat că, potrivit normelor de drept internațional, Principatele nu puteau

institui un sistem onorific, deoarece se aflau sub suzeranitate otomană. Revenind în țară, Alecsandri a propus crearea **Ordinului Jerbei de Aur**, care urma să-i recompenseze pe românii și pe străinii care aduseseră servicii Principatelor Unite. Ordinul urma să aibă atât componenta civilă, cât și militară. Comisia Centrală a schimbat numele Ordinului în **Crucea Unirii** sau, pe scurt, **Ordinul Unirii**. Era împărțit în cinci clase, alcătuite din 1.000 de membri (750 Cavaleri, 150 Ofițeri, 60 Comandori, 28 Mari Ofițeri și 12 Mari Cruci). Gradele de Mare Ofițer și de Mare Cruce aveau și placă, purtată pe pieptul drept. Întâmpinând opoziția categorică a Imperiului Otoman, ca și a Imperiului Austriac - care vedeau în această întreprindere un semn clar de afirmare a suveranității - pentru a nu pune în pericol dubla alegere a lui Cuza, proiectul nu a fost pus în aplicare atunci, fiind amânat. O primă reprezentare a noului ordin se poate vedea pe proiectul de stemă a Principatelor, desenat de pictorul Carol Popp de Szathmary, în 1863. În 1864, domnitorul i-a cerut lui Vasile

Alecsandri să ia legătura cu o cunoscută casă de bijuterii, în vederea confecționării decorațiilor. Casa Krétly din Paris a prezentat un model care a fost imediat acceptat de domnitor și, pe baza acordului său, s-a efectuat o comandă pentru cele 1.000 de exemplare ale ordinului. Modelul propus de Casa Krétly era o cruce repetată, emailată albastru - formă care, la acea dată, aproape că nu era utilizată în faleristică. Avers: între două coroane de lauri, cifrele 5 și 24 - datele dublei alegeri a lui Alexandru Ioan Cuza ca domnitor în cele două Principate Române, iar pe bordură deviza „GENERE ET CORDE FRATRES” („FRAȚI DE ORIGINI ȘI DE INIMĂ”). Revers: cifra domnitorului în ligatură „AI 1”. Panglica: din moar albastru bordată cu tricolorul țării. Decorația urma să aibă trei clase - Cavaler, Ofițer, Comandor.

Ordinul a fost lucrat și în țară de alte două case de decorații-bijuterii, Casa Resch și Casa Fain. Neputând institui și acorda ordinul din cauza statutului țării de stat vasal al Imperiului Otoman, Cuza l-a acordat, cu titlu personal, doar câtorva apropiați. Ordin a fost folosit ca model pentru prima distincție oficială acordată de statul român, **Ordinul Național Steaua României**, instituit la 9 mai 1877. Acesta se numără printre puținele distincții (alături de Crucea Meritul Sanitar și ordinele Meritul Cultural și Meritul Agricol), care se vor regăsi, cu o formă diferită, în sistemele onorifice românești de după anii 1948 și 1989.

Muzeul Național de Istorie a României deține proiectul așa-zisului ordin al Unirii, model II, care a aparținut pictorului Carol Popp de Szathmari. Timbrul cu valoarea de 12 lei redă imaginea Ordinul Național Steaua României (model 1999).

Ordinul Național Steaua României este cel mai înalt ordin ce s-a reinstituit în 1998. Prin acordarea acestuia se recompensează serviciile excepționale, civile și militare aduse statului român. Se conferă pentru fapte deosebite săvârșite în timp de pace sau pentru acte de eroism în timp de război.

Gradul de Colan este compus dintr-un lanț lung de 840 mm și însemnul gradului. Lanțul cuprinde șase cartușe, reprezentând fiecare stema ștanțată a României și șase însemne ale ordinului, emailate albastru, prinse între ele prin lanțuri duble, cu zale pătrate. Stema României ștanțată are înălțimea de 25 mm, iar crucea ordinului are diametrul de 25 mm. Închiderea Colanului se face printr-o carabinieră, alcătuită din două jumătăți de acvilă cu zborul larg deschis. Însemnul gradului este identic cu însemnul gradului de Mare cruce. Metalul din care este confecționat este argint cu titlu de 900‰ și este aurit. Colanul se poartă petrecut după gât, deasupra îmbrăcămintei.

Imaginea aversului **Ordinului Național Steaua României** ilustrată și pe plicul prima zi a emisiunii a fost pusă la dispoziție de Cancelaria Ordinilor din cadrul Administrației Prezidențiale. ■

26 iunie - Ziua Drapelului Național

Unul dintre simbolurile importante ale țării noastre este Drapelul Național - simbolul suprem al unității și identității românești. Drapelul Național este sărbătorit în fiecare an la 26 iunie. Data a fost aleasă în amintirea zilei când, în timpul Revoluției de la 1848, tricolorul albastru-galben-roșu a fost adoptat ca simbol al națiunii române. Ziua

Drapelului Național a fost proclamată prin Legea nr. 96 din 20 mai 1998. Această zi este marcată de autoritățile publice și de celelalte instituții ale statului prin organizarea unor programe și manifestări culturale-educative, cu caracter evocator sau științific, consacrate istoriei patriei,

dar și prin ceremonii militare specifice, organizate în cadrul unităților Ministerului Apărării Naționale și ale Ministerului de Interne. Alexandru Ioan Cuza spunea în 1863: „Steagul e România, acest pământ binecuvântat al Patriei, stropit cu sângele străbunilor noștri și îmbelșugat cu sudorile muncitorului. El este familia, ogorul fiecăruia, casa în care s-au născut părinții și unde se vor naște copiii voștri. Steagul este simbolul devotamentului, credinței, ordinii și al disciplinei ce reprezintă oastea. Steagul e totodată trecutul, prezentul și viitorul țării, întreaga istorie a României!” ■

 George V. GRIGORE

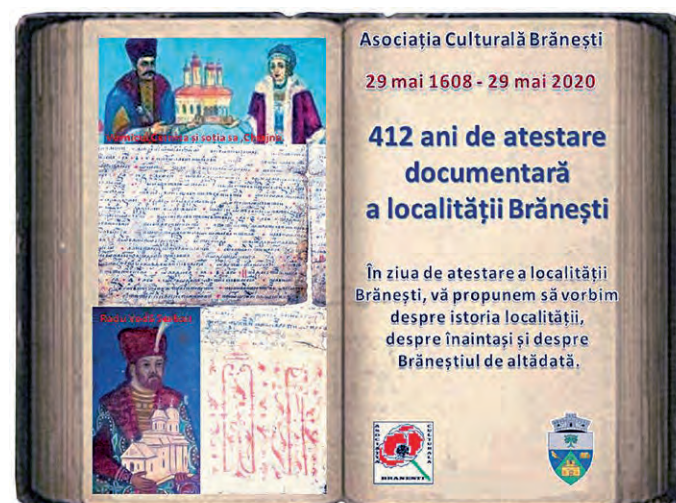
Sărbători în pandemie

 George V. GRIGORE

29 mai 2020: 412 ani de atestare documentară a localității Brănești

Numele localității Brănești poate veni de la „braniște” care are înțeles de pădure rară (cu copaci bătrâni), în care este interzisă tăierea arborilor; pădure (bătrână) rezervată pentru păstrare, „apărătură”, pădure oprită de a fi tăiată, pădure netăiată timp de 25 de ani, loc de pășune și de fâneată pe moșiile domnitorilor Moldovei, numit braniște domnească (supraveghetorul acestui loc se numea căpitan de braniște, iar agenții lui brănișteri). „Car de braniște” era carul de rechizițiune pentru căratul fânului domnesc. „Darea braniștii” era un bir care se percepea vara de la cărciumi și pivnițe prin brănișteri pentru cositul și strânsul fânului domnesc.

Numele localității Brănești din județul Ilfov este menționat pentru prima dată într-un hrisov emis la 29 mai 1608. În acest document, Radu Vodă Șerban întărește vornicului Cernica și mănăstirii sale de la Cernica mai multe sate și moșii. În anul Centenarului Marii Uniri, Asociația Culturală Brănești, cu sprijinul Primăriei Brănești, a marcat momentul. În cadrul acestei manifestări a fost editată și o broșură intitulată „410 ani de atestare documentară, 100 de ani de la Marea Unire”. Dar satul Brănești este mai vechi de 412 ani! Nu se cunoaște cu precizie când s-a înființat satul Brănești, dar se poate afirma că acesta exista încă din timpul domnitorului Mihai Viteazul (1593-1601). Din documente ulterioare reiese că satenii s-au „vândut” vornicului Cernica, în timpul lui Mihai Voievod, pentru a scăpa de birurile foarte mari puse de domnitor. Așadar, pe data de 29 mai a fiecărui an, iubitorii de țară doresc să „răscolească” istoria localității Brănești, o istorie atestată prin descoperirile arheologice și o istorie seculară, de peste patru secole, consemnată de documente scrise. Cine dorește să afle mai multe poate căuta broșura „Brănești-Ilfov - 410 ani de atestare documentară / 100 de ani de la Marea Unire”, semnată de profesorul metodist Marius-Ovidiu Sebe, apărută în 2018. ■

Remember - Proiecte și evenimente organizate de CJCPCT Ilfov în 2019

Simpozionul științific „Ilfov - Cununa cu diamante“, ediția a XXI-a, Ștefăneștii de Jos

Simpozionul „Ilfov - Cununa cu diamante“ - ediția a XXI-a, organizat de Societatea de Geografie din România - Ilfov și Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Casa Corpului Didactic Ilfov, în parteneriat cu Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a avut loc la 22 mai 2019, la Ștefăneștii de Jos.

În deschidere a luat cuvântul Marian Petrache, președintele Consiliului Județean Ilfov, care a pus accent pe importanța educației în toate proiectele care se fac despre viitorul acestui județ.

Prof. dr. Cristina Petre-Ghiță, președinte al Societății de Geografie din România, filiala Ilfov, a felicitat echipa organizatorică, dar și pe colegii geografi care și-au răpit din timpul lor pentru a fi împreună la această manifestare științifică de amploare. De asemenea, a ținut să menționeze apariția „Buletinul Societății de Geografie“, ajuns la a VI-a ediție.

Simpozionul științific din 2019 a avut ca temă „Geografie pentru educație și dezvoltare sustenabilă“. Ca parteneri ai organizatorilor au mai fost implicați Școala Gimnazială nr. 1 din Ștefăneștii de Jos și Școala Gimnazială nr. 1 Dascălu. Scopul manifestării a fost acela al diseminării celor mai relevante rezultate ale cercetărilor în domeniul Științelor Pământului și Științelor Educației, stimularea interesului pentru activitatea de cercetare științifică, de promovare a geografiei județului și atragerea interesului pentru implementarea proiectelor de dezvoltare comunitară. Prin cunoașterea valorilor științifice ambientale, istorice și culturale ale Județului Ilfov și ale regiunilor limitrofe, se pot forma atitudini de protejare, conservare, promovare și valorificare a valorilor, în rândul întregii comunități locale. Prezenți la eveniment au fost profesori de geografie,

cercetători, specialiști în domeniu, inspectori școlari, membrii ai comunității locale. Comitetul de organizare a fost format din prof. dr. Cristina Petre-Ghiță - președinte S.G.R. filiala Ilfov, inspector școlar general adjunct al Inspectoratului Școlar Județean Ilfov, Ionel Robert Ștefan - primarul comunei Ștefăneștii de Jos, Mircea Gheorghită - viceprimar al comunei, Doina Mănăilă - primar al comunei Dascălu, Alexandrina Niță - director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, prof. Florentina Ecaterina Costea - inspector școlar general al ISJ Ilfov la acea dată, prof. Cristian Ștefan - director la Școala Gimnazială nr. 1 din Ștefăneștii de Jos, prof. Teodora Cărea - director la Școala Gimnazială nr. 1 Dascălu, prof. Simona Gheorghe - Școala Gimnazială nr. 1 din Ștefăneștii de Jos. Comitetul științific al manifestării a fost format din prof. dr. Cristina Petre-Ghiță, prof. dr. Steluța Dan - inspector general în cadrul MEN, vicepreședinte al SGR, cercetător științific dr. Octavian Măndruț - Universitatea de Vest „Vasile Goldiș“ din Arad, conf. univ. dr. Marian Ene - Universitatea din București, Facultatea de Geografie, vicepreședinte al SGR, dr. Costin Diaconescu - Societatea de Geografie din România, secretar general, și Simona Dobrescu - Editura CD Press.

Au mai luat cuvântul prof. Ștefan Bârzoi Bratu, inspector școlar, și prof. dr. Florin Petrescu - directorul Casei Corpului Didactic Ilfov.

Au fost prezentate comunicările științifice. Prof. dr. Cristina Petre-Ghiță a vorbit despre „Geografia și geografia ilfoveni“, urmată de prof. dr. Steluța Dan. Dr. Octavian Măndruț a venit în fața colegilor cu lucrarea „Geografia României ca bază pentru un proiect de țară“, iar conf. univ. dr. Marian Ene a venit cu o lucrare-intrebare: „Expediția școlară - formă desuetă în educația geografică din România?“.

Alexandrina Niță, directorul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a prezentat „Aspecte privind patrimoniul imaterial al județului Ilfov“.

Prof. Ladislau-Anton Vișneyi de la Liceul Teoretic „Barbu A. Știrbey“ din Bufta a prezentat lucrarea „Ilfov, un județ atipic pe harta țării“, apoi prof. Marius Ovidiu Sebe - „Considerații istorico-geografice privind evoluția vetrelor de sat în comuna Afumați“.

De aplauzele tuturor s-a bucurat și lucrarea „Câmpia Snagovului reflectată în documentele cartografice“, prezentată de prof. Cezar Gherasim, de la Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu“ din Snagov. Apoi masteranda Andreea Coman (Facultatea de Geografie, Universitatea București) de la Primăria Afumați, a vorbit despre „Valorificarea patrimoniului cultural din comuna Afumați, județul Ilfov“. Prof. Daniel Anghel de la Colegiul Național „Neagoe Basarab“ din Oltenița și prof. dr. Cristina Petre-Ghiță au prezentat lucrarea „Argument pentru integrarea GIS în curriculum geografic preuniversitar“. Prof. Anca Palamar, de la Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu“ din Chitila ne-a vorbit despre „Rolul proiectelor educaționale în promovarea educației incluzive. Metode nonformale în orele de geografie“.

În închiderea lucrărilor, prof. Simona Gheorghe a prezentat „Comuna Dascălu. Repere ale dezvoltării socio-economice“.

George V. GRIGORE

Remember - Proiecte și evenimente organizate de CJCPCT Ilfov în 2019

Proiectul cultural „Studiul dansului popular din zona Ilfovului“

Proiectul cultural „Studiul dansului popular din zona Ilfovului“ organizat de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Asociația Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România și cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, a început la 17 mai 2019, la Liceul Teoretic „Doamna Chiajna“ din Roșu (Chiajna) și s-a desfășurat până în noiembrie.

La Casa de Cultură „Mihai Eminescu“ din orașul Bragadiru, la 26 noiembrie, a avut loc etapa de evaluare a proiectului a cărui activitate principală a constat în formarea a

60 de cadre didactice, din cele 40 de localități ale județului Ilfov, în studiul dansului.

Evaluarea în acest proiect a constat în realizarea de către cursanți a unor formații de dansuri populare alcătuite din elevi și prezentarea unui moment artistic realizat în urma parcurgerii cursului.

Evaluatori au fost maestrul coregraf Marin Barbu, președintele Asociației Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România și maestrul coregraf Ștefan Coman, directorul Ansamblului Folcloric „Baladele Deltei“ din Tulcea. Parteneri în organizarea și

implementarea proiectului au fost Consiliul Județean Ilfov, Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Asociația Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România și Asociația Culturală „Dorulețul“ din Tulcea. Juriul format din maestrul coregraf Barbu Marin, maestrul coregraf Coman Ștefan și director Alexandrina Niță, de la Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, au acordat la finalul acestei acțiuni culturale atestatele de

coregrafi pentru profesorii selectați. Aceștia pot acum „să opereze cu elemente de limbaj coregrafic specific dansului popular, să configureze structuri coregrafice în funcție de zonele folclorice, să contribuie la promovarea culturii tradiționale, să dezvolte oportunități de carieră, prin asimilarea de noi cunoștințe, dovedite prin atestatul de studii și, să aibă capacitatea să organizeze la nivel de unitate școlară/ localitate o formație de dansuri populare“.

George V. GRIGORE

Ziua Universală a Iei sărbătorită la Muzeul Oalelor de Pisc

Președintele CJ Ilfov, Marian Petrache: „Nu trebuie să ne rupem de la rădăcini și nici de istoria noastră“!

Cu o vreme atât de frumoasă și după o așteptare atât de lungă, apariția unui prim eveniment cultural a aprins dorința de organizare și de implicare a tuturor. Astfel, sub egida Consiliului Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov (CJCPCT), în zilele de 26 și 27 iunie 2020, la Muzeul Oalelor de Pisc a fost marcat evenimentul dedicat Zilei Universale a Iei. La eveniment a fost prezent și președintele Consiliului Județean Ilfov, Marian Petrache, care pe parcursul anului trecut a sprijinit inițiativa familiei Scripcariu de a înființa aici un muzeu cu rol educațional, pentru cunoașterea patrimoniului de către tânăra generație. Au mai fost prezenți Alexandrina Niță, director al CJCPCT Ilfov, Adriana și Virgil Scripcariu ca bune gazde, voluntari și simpatizanți ai proiectului. La eveniment a participat și un meșter olar care a prezentat tehnica de obținere a vaselor ceramice tradiționale în cadrul unui atelier de meșteșug. Marian Petrache, președintele Consiliului Județean Ilfov: „Am fost la Piscu. Nu singur, ci cu familia, pentru că vreau ca fetița mea, Celine, să vadă ce înseamnă

tradiția, olăritul și arta. Dar mai ales implicarea. La Piscu suntem martorii unei inițiative remarcabile născută din pasiunea și încăpățânarea a doi oameni - Virgil și Adriana Scripcariu. Ei fac un muzeu. Muzeul Oalelor de Pisc. Adriana și Virgil au coagulat în jurul lor săteni și voluntari care au pus umărul la construcție. Virgil, Adriana și toți pasionații de artă și istorie au un sprijin în mine cât timp va fi ridicat muzeul și după aceea. Pentru că vom organiza clase de creație pentru elevii din Ilfov care vor învăța despre patrimoniu, despre cum o bucată de lut devine un prețios obiect de decor, despre cum să își cultive propriile roșii sau să deosebească leușteanul de pătrunjel. Nu trebuie să ne rupem de la rădăcini și nici de istoria noastră“.

Ia, cea mai importantă piesă a costumului popular românesc

Ziua Iei este sărbătorită în fiecare an la 24 iunie, în ziua de Sânziene. Ziua Universală a Iei este marcată, atât în România, dar și în alte zone de pe glob, evenimentul luând amploare în ultimii ani. Ia sau cămașa tradițională purtată de femei este considerată cea mai importantă

piesă a costumului popular românesc, format din ie, poale, fotă, catrință sau maramă. Ia este confecționată din pânză albă de bumbac, în sau borangic și se distinge, în funcție de regiune, prin motivele și prin tehnicile de decorare, transmise de la o generație la alta. Atmosfera alături de familia Scripcariu de la Piscu s-a „încălzit“ și datorită prezenței formației „Trei parale“, care a prezentat un concert de muzică veche și o discuție despre cântecele celor patru membri ai trupei. Grupul și-a început existența în 2003 și e format din orașeni atrași de muzica tradițională specifică spațiului carpatic, alăturând muzicilor românești și pe cele ale altor popoare care trăiesc în acest loc. Instrumentele folosite sunt cele tradiționale - fluierul, cavalul, tilinca (un fluier arhaic fără găuri) cobza, drâmba, simple percuții etc. Componenta formației este Florin Iordan, Daniel Pop,

Beatrice și Dinu Petrescu. Principalul responsabil al trupei este Florin Iordan, etnomuzicolog la Muzeul Țăranului Român. Muzeul de la Piscu se află în construcție, urmând a fi dat în funcțiune în 2021. Școala din Muzeul de la Piscu - proiect pilot - va fi una novatoare pentru România. Cum ar putea arăta educația de mâine? Această „Școală din Muzeu“ ne provoacă

să ne conectăm cu ideea unui tip de educație experiențială, care împrietenește tehnologia cu patrimoniul cultural și natural. Se explorează un mod de învățare care ar putea fi replicat în orice comunitate, ca o posibilă soluție viabilă și durabilă, pentru viitor. Zile frumoase alături de oameni frumoși, cu flori de câmp și miros de iarbă verde, cu ii înflorate și oale „de Pisc“, cu coronite și cozi împletite, totul pe ritmuri de „Trei Parale“... ■

George V. GRIGORE

21 iunie, Ziua europeană a muzicii

Printre alte manifestări speciale ale lunii iunie se înscrie și „Ziua europeană a muzicii”. Începând cu 1982, 21 iunie a fost declarată „Ziua Muzicii” în Franța, iar din 1985 a devenit „Ziua Muzicii Europene” și este momentul când se promovează toate genurile muzicale, precum și variate forme de expresivitate muzicală. Conceptul de sărbătorire a muzicii, pe parcursul unei zile întregi, a fost inițiat de muzicianul american Joel Cohen, care a petrecut două sezoane ca producător de programe de radio muzicale pentru Radioul Național Francez (France Musique). Ideea a fost preluată mai târziu, fiind declarată sărbătoare oficială de ministrul francez al Culturii, Jack Lang. În octombrie 1981, compozitorul și jurnalistul Maurice Fleuret a devenit director pentru muzică și dans în cadrul Ministerului Culturii condus de Jack Lang și a aplicat ideile sale în practica muzicală - „*Muzica e pretutindeni, iar concertele nu sunt nicăieri*”, a spus acesta, dând astfel un impuls creării acestui festival de muzică.

Astfel, la 21 iunie 1982, cu prilejul solstițiului de vară, a fost organizată pentru prima oară manifestarea „Sărbătorii Muzica” sau „Ziua în care facem muzică” (*Fête de la Musique* sau *Faites de la Musique*), cu scopul de a aduce în stradă toți muzicienii. Anul următor, Ziua Muzicii a adunat 200.000 de artiști amatori și profesioniști în spații publice - piețe, străzi, parcuri, săli de concert - prezentând spectacole organizate cu sprijinul autorităților. Evenimente cu muzică de diferite genuri - de la clasică la jazz, hip-hop, rock, dance, cu accesul liber al publicului, în această zi, toate și totul lucrează pentru muzică. Autoritățile publice au sarcina de a permite perturbarea liniștii prin muzică, mijloacele de transport organizează rute speciale cu un bilet valabil toată ziua, având în traseu principalele puncte în care sunt organizate evenimente, iar oficiile poștale scot ediții speciale de timbre sau plicuri pentru această zi.

Din 1985, Ziua Muzicii a devenit fenomen internațional

Ziua Muzicii a devenit un eveniment care a fost exportat în 1985 și a ajuns din Franța în Grecia, la Atena, cu ocazia primei ediții a Capitalei Culturale Europene. De atunci, festivalul a devenit un fenomen internațional, Ziua Muzicii fiind sărbătorită în aceeași zi în mai mult de 700 de orașe din 120 de țări, printre care Germania, Italia, Grecia, Rusia, Australia, Peru, Brazilia,

Ecuador, Mexic, Canada, SUA, Japonia. Câțiva ani mai târziu, ministrul francez al Culturii Jean-Francois Millier a inițiat o legătură între organizatorii din Europa -instituții, firme private, organizații neguvernamentale - într-o singură rețea de colaborare și a creat premisele *European Music Day Network*. La 10 ani după evenimentul *Music Day* din Atena, parteneri din Belgia, Republica Cehă, Franța, Germania, Ungaria, Italia și Spania au semnat un document comun cu principiile „European Music Day” (Budapesta, 1995), stabilind filiale ale organizației internaționale non profit European Music Day Association (EMDA). Membrii EMDA promovează artiști din toate genurile muzicale pentru a realiza un schimb cultural între țări sau orașe. Combinând evenimentele indoor cu cele outdoor, în spații publice, EMDA acordă sprijin evenimentelor care oferă muzicienilor șansa de a cânta și a-și promova muzica, educând în același timp audiența. Producerea și organizarea evenimentelor se bazează pe parteneriat internațional, dar în același timp are ca scop îmbinarea educației pentru protejarea mediului cu promovarea unor idei de marketing. EMDA organizează activități, atrage fonduri și interesul media pentru a le conecta cu factori din industria muzicală, pentru a produce și dezvolta proiecte dedicate creativității artistice, formațiilor, patronilor de cluburi, organizatorilor de spectacole, conform site-ului europeanmusicday.eu.

În 2015, evenimentul muzical a fost organizat în 540 de orașe din lume, dintre care 300 în Europa, 50 fiind în Germania. Au fost implicați peste 15.000 de muzicieni, 1.000 de concerte având loc în întreaga Europă. La 21 iunie au putut fi ascultate toate genurile muzicale, fiind implicați muzicieni, trupe, orchestre, coruri, soliști și DJ care au cântat pro bono. În Berlin, prima manifestare a avut loc în 1995, ca o mică serbare și a evoluat în timp, în prezent devenind una dintre cele mai mari manifestări muzicale pe care le oferă capitala Germaniei.

În 2016, peste 100 de orașe au sărbătorit Ziua Europeană a Muzicii, orice profesionist sau amator putând participa la manifestări. Evenimentele locale sau naționale au fost prezentate pe canale media, fiind confirmate peste 3.000 de concerte live. Amploarea evenimentelor a fost aceeași, până acum, în 2020, când condițiile cerute de pandemia de Covid 19 au redus din amploarea și entuziasmul muzicienilor. ■

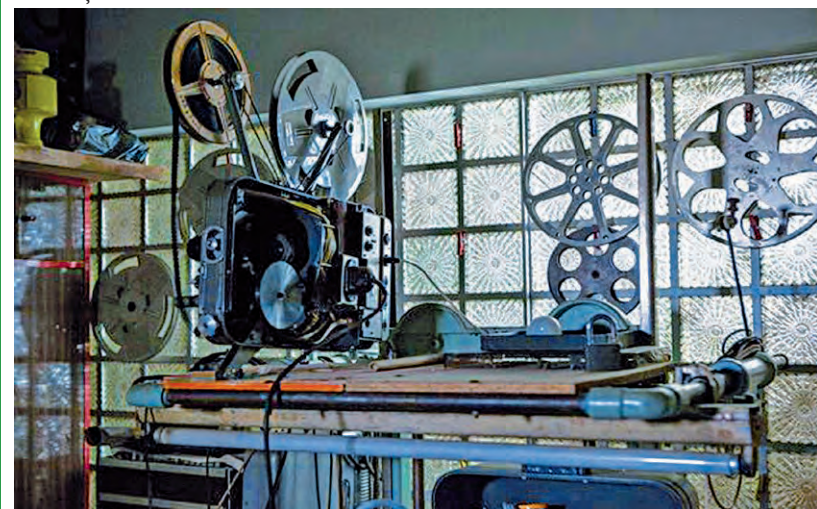
George V. GRIGORE

Victor COLONELU, regizor de film, Tunari

54.000 de minute la Cineclub

Prin 1974, când Nicolae Ceaușescu a făcut o vizită la Întreprinderea 23 August din București, a văzut o construcție la roșu și a întrebat: „Aici ce vreți să faceți?” Secretarul de partid i-a răspuns că se construiește o sală nouă de ședințe cu 200 de locuri. Ceaușescu a spus că este prea mica sala și a pus să se revizuiască proiectul. Astfel, a fost construit un club cu vreo 800 de locuri. Cineclubiștii au filmat atunci vizita și au înregistrat pe peliculă replica lui Ceaușescu. Construcția s-a demolat și într-un an a apărut o nouă sală mai mare, cu o arhitectură modern. În clădire era un hol mare, două garderobe, la etajul unu erau două birouri, o sală de ședințe sau expoziții, o sală de protocol, la etajul 2 era o bibliotecă de beletristică și una tehnică și un mare spațiu compus din patru camere date cineclubului pentru o nouă activitate. În cele patru camere, un spațiu a fost rezervat cabinei de proiecție pentru sala mare, cu un sunet stereofonic, cu un ecran cinemascop mobil și stingerea-aprinderea luminilor din cabină. S-au cumpărat două aparate de proiecție APS-35-5 de fabricație românească de la I.O.R., obiective cu F=90 și F=120 precum și două obiective pracsimoscop (obiective pentru ecran cinemascop), 20 bobine film, cărbuni cinematografici și doi redresori.

Ca membru al cineclubului din întreprindere și fiind singurul care știam să operez aparatele am fost solicitat să proiectez filme colegilor din întreprindere, cu toate că lucram ca proiectant într-un serviciu de proiectare frâne de locomotive. Totul a început din pasiune pentru film, dar în afara programului de lucru. Din 18 aprilie 1975 am început aventura celor 54.000 de minute lângă aparatele de proiecție APS-35-5, proiectând filme pentru colegii din uzină, după programul de lucru. De fiecare dată, la terminarea proiecțiilor, colegii îmi mulțumeau pentru buna proiecție a filmelor. Înaintea proiecțiilor, la primirea bobinelor de film, verificam instalația de proiecție, redresorii, amplificarea, montam cărbunii în lanterna aparatelor, asamblam bobinele de câte 15 minute pe o rolă de 45 minute, încărcam actele în aparate și, la ora stabilită, dădeam drumul proiecției. Din 1975 și până în 1996 am proiectat peste 200 de filme de lung metraj artistice și 80 de filme documentare și de animație.

De la finele lui 1996, cu ocazia privatizării întreprinderii, numărul salariaților a început să scadă, clubul nemai fiind folosit, aparatura de proiecție a intrat în „șomaj”, iar din 2001, când clubul a fost vândut, cabina a fost demolată, aparatele și redresorii au fost demontați și aruncați la fier vechi.

Pe parcursul anilor am operat pe aparate de proiecție de 8 mm, super 8mm, pe aparat TK-35 mm portabil film 35 mm, APS-35-5, T-16 mm, Proiecton=16 mm, precum și proiecții de diapozitive, diafilme și retroproiecții. Prima proiecție am făcut-o în 1956 la Palatul Pionierilor în fața a 150 de copii cu un aparat T=16 Kinap pe când eram membru cercului cinematografic, după care am primit o frumoasă diplomă de merit.

De fiecare dată pentru mine a fost o bucurie de a proiecta filme colegilor din uzină, care îmi apreciau pasiunea pentru arta filmului. Pasiunea mi-o ostioiam și în cadrul cineclubului înființat în 1967, fiind pe primul plan pe lângă activitatea profesională din Întreprinderea 23 August.

Am consemnat toate activitățile la care am luat parte ca cineclubist într-un registru. Acum, de câte ori am ocazia, citind activitățile și privind panourile foto cu activități de cineclub de la FAUR și din țară, rememorez acele clipe. Oamenii veneau la vizionarea filmelor de amatori în număr foarte mare. Vremuri trecute, dar foarte frumoase pentru cineclubiști care au îmbogățit producțiile cinematografice ale României cu câte 1.200 de filme pe an, de toate genurile. În prezent, activitatea cineclubistă este zero.

Totuși, doi cinești au realizat un film retrospectiv despre ce au fost odată cineclubiștii. Filmul se numește „Camera obscură” și regia este semnată de Gheorghe Preda, iar imaginea de Liviu Markidan și a apărut sub auspiciile Centrului Național al Cinematografiei.

Pe lângă această dovadă, mai există un film. Un cineast amator din Bacău, care din 2018 nu mai este printre noi, Vladimir Lucaveschi, a realizat un film despre sfârșitul unui festival de film, intitulat „A căzut ultima frunză”. Subiectul este despre Festivalul de cineamatori de la Gura Humorului, cel care a apărut în 1980, la inițiativa unui regretat cineast, Ferdinand Michitovici, și se numea Festivalul de Film și Diaporamă „Toamna la Voroneț”. Dacă vă aflați printre cineamatorii dornici să refacem în Ilfov o nouă activitate de gen, puteți suna la numărul de telefon 0720.763.413. ■

Chitila

Concursul „Arta - Între talent și dăruire“ a revenit!

jurizarea Icoanelor pe sticlă din cadrul Concursului Național „Arta - Între talent și dăruire“ ediția a VI-a. Comisia de jurizare a fost formată din Lăcrămioara Anton - pictor bisericesc autorizat de Patriarhia Română, Cristina Aurelia Ionescu Berechet - pictor iconar și cadru didactic la Liceul „Dimitrie Paciurea“, Claudiu Victor Gheorghiu - artist vizual, membru titular Asociația Filială Artă Plastică Religioasă și Restaurare a UAP din România, Raluca Jurcovan - pictor iconar.

Elevii care au obținut premii la secțiunea „Icoane pe sticlă“ se află în listele aflate pe site-ul concursului. Din totalul de 320 de icoane pe sticlă înscrise în concurs s-au acordat 66 premii și mențiuni, pe categorii de vârste. Criteriile de evaluare au fost următoarele: 1. Alegerea unui model tradițional românesc; 2. Respectarea doctrinei și hermeneuticii liturgice; 3. Acuratețea în realizarea lucrării; 4. Folosirea corectă a culorilor; 5. Realizarea conturului cu pensula și tuș, în defavoarea markerului; 6. Înfrământarea corespunzătoare conform icoanei pe sticlă - ramă de lemn; 7. Contribuția exclusivă a elevului. În zilele ce au urmat s-a putut vota și pentru „Premiul de Popularitate“.

La 25 iunie au fost jurizate lucrările de pictură ale participanților la Concursul

Iată o primă veste bună în această perioadă de izolare și comunicare virtuală: Concursul „Arta - Între talent și dăruire“ - Ediția a VI-a - organizat în orașul Chitila, a revenit. După o perioadă în care activitatea a fost suspendată din cauza pandemiei de Covid 19, concursul a fost reluat sub o altă formă. Întrucât conform Ordinului 4304/21.05.2020 al MEC, privind anularea concursurilor CAEN, echipa organizatorică se afla în imposibilitatea finalizării acestei ediții alături de Ministerul Educației Naționale, Fundația „Prețuiește Clipa“ a decis încheierea concursului alături de Școala Gimnazială „Prof. Ion Vișoiu“ din Chitila, susținând în continuare educația prin artă și viitoarele talente.

Astfel, jurizarea a avut loc în săptămâna 15 - 21 iunie 2020. La început s-a încheiat

Internațional „Arta între talent și dăruire“ la sediul Fundației Prețuiește Clipa. Participanții, între clasa pregătitoare și ultimul an de liceu, au prezentat picturi impresionante cu tema „Fereastra către viitor“.

Alexandrina Niță, directorul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea

Culturii Tradiționale Ilfov a făcut parte din juriul de specialitate la secțiunea „Creație Plastică“, iar Ana Maria Andrei și Emilia Marinescu au participat la jurizarea lucrărilor de la secțiunea „Creație Plastică“. Jurizarea la secțiunea „Creație Plastică“ s-a încheiat la 26 iunie, sub îndrumarea Mariei Constantinescu, artist și designer vestimentar, absolventă a Universității Naționale de Arte București.

Toți elevii înscrși au primit diplome de participare, iar profesorii acorduri de parteneriat și adeverință de participare. Icoanele pe sticlă și lucrările realizate pe canvas, conform fișei de înscriere și regulamentului, vor fi înapoiate concurenților. În vederea unei colaborări și a unei distribuiri cât mai eficiente a lucrărilor și documentelor, având în vedere învățământul online din această perioadă, echipa organizatorică îi roagă pe profesorii care nu și-au lăsat un număr de contact sau o adresă de corespondență valabilă să contacteze organizatorii pe adresa de email concursarta@yahoo.com sau la numărul de telefon 0746513222 - Elena Popa. ■

George V. GRIGORE

De „Ziua Învățătorului“ a avut loc Gala Cultural-Artistică a Cadrelor Didactice din Ilfov

În fiecare an, la 5 iunie, este sărbătorită „Ziua Învățătorului“, stabilită prin Legea nr. 289/2007.

5 iunie poartă semnificația zilei de naștere a lui Gheorghe Lazăr (1779-1823), întemeietorul învățământului modern românesc. În 1818 acesta a înființat în București prima școală cu predare în limba română, Școala de la Sfântul Sava. Astfel, în cadrul „Săptămânii Casei Corpului Didactic Ilfov“, la sediul din Brănești a avut loc evenimentul

cultural-artistic „Colegi la catedră, artiști pe scenă“.

De ziua lor, profesorii din Ilfov au fost artiști pe scena Căminului Cultural din Brănești, prezentator fiind colegul Marius Ovidiu Sebe, de la Casa Corpului Didactic Ilfov. Au cântat și ne-au încântat cu talentele lor artistice o seamă de cadre didactice din întreg județul. Aplauzele binemeritate au „vorbit“ despre talentul lor și abnegația cu care au educat acest talet, oferind și celorlalți

colegi și spectatori șansa unor momente inefabile. Cu educația începe destinul fiecărui om. Cel care îi ajută pe copii să facă primii pași în dezvoltarea lor intelectuală și morală le dezvăluie tainele cărților și îi îndrumă cu răbdare și înțelegere pe drumul cunoașterii este Învățătorul. Cu toții îi datorăm respect și recunoștință. „La mulți ani!“ ■

George V. GRIGORE

Prietenii celebri ai lui EMINESCU

Mihai Eminescu a avut, în lumea literară, câțiva prieteni celebri, care l-au apreciat și l-au ajutat, iar când poetul s-a stins, l-au regretat. Interesant este că niciunul dintre cei trei oameni de litere despre care voi scrie mai jos nu a fost și el poet...

Ioan GHEORGHIȘOR

Ion Creangă. Probabil că Eminescu l-a cunoscut pe Creangă în vara lui 1875. Tânărul poet era pe atunci revizor școlar pentru județele Iași și Vaslui. Creangă era învățător la școala din cartierul Păcurari din Iași. Ce i-a plăcut lui Eminescu la țăranul humuleștean devenit orășean? Mai întâi, pasiunea cu care le transmitea copiilor nu doar cunoștințele, ci și dragostea de limba română, de datini și de pământul patriei. Apoi, priceperea cu care îi învăța pe copii carte. Trainica lor prietenie trebuie să se fi născut odată cu inspecțiile pe care i le-a făcut învățătorului. Poetul îl considera pe Creangă un om deosebit: „Bun și prietenos, vesel și glumeț la petreceri, îngăduitor cu supușii lui și unde trebuia își punea și el mâna ca să se mai ușureze greul. El nu-nvățase multe-n viața lui, pe vremea aceea nici nu se cereau multe, dar avea o înțelepciune și o isteție firească”, scria despre el Eminescu. Pedagogul Ion Creangă l-a impresionat pe marele poet. Acesta din urmă regăsea în lucrările Abecedarul, Citirea și Învățătorul copiilor ideile sale cu privire la rolul școlii românești în educarea tinerelor generații și în păstrarea nealterată a limbii naționale. Pasiunea celor doi pentru folclorul moldovenesc i-a apropiat și mai mult pe cei doi, care plănuiau chiar să alcătuiască un chestionar etno-folcloric. Bojdeuca din Țicău e martora atâtor seri care îl aveau în prim-plan pe povestitorul cu desăvârșit har Creangă. Eminescu l-a îndemnat să scrie mai întâi poveștile spuse cu o „carafă pântecoasă” alături, iar apoi și amintirile dintr-o copilărie atât de senină, petrecută în satul de lângă Ozana. Primul căruia humuleșteanul îi citea cele scrise era autorul Scrisorilor. Cei doi prieteni, cu firi total diferite - unul, melancolic, visător, celălalt, vesel și plin de haz - erau, într-o vreme, nedespărțiți, și colindau împreună, până dimineața, ulițele Iașului. Se opreau să se ospăteze la „Bolta rece”, cărciumă ajunsă celebră datorită lor. Până în 1877, când Eminescu a plecat la București, la „Timpul”, cei doi au fost nedespărțiți. Apoi, doar Creangă mai întreținea focul prieteniei lor, căci poetul lucra într-un ritm infernal la ziar. Povestitorul scria, nostalgic: „Bădie Mihai, nu pot să uit acele nopți albe când hoinăream prin Ciriș și Aroneanu, fără pic de gânduri rele. Vino, frate Mihai, vino, căci fără tine sunt străin...”. Numai rareori însă, când trimitea câte-o scrisoare la Iași, poetul îi mai adresa și lui Creangă câteva rânduri, uneori versificând cu umor: „Rog pe părintele Creangă/ Ca să sune din

talangă,/ Din talanga cea de boi/ Ca să auzim și noi./ Doresc să petreceți bine/ Să nu mă uitați pe mine,/ Eminescu”. Reîntâlnirea marilor scriitori s-a produs în 1881, când Creangă a trebuit să meargă cu treabă la București. Apoi, în 1883, s-au revăzut la Iași, cu prilejul dezvelirii statuii lui Ștefan cel Mare. După aceea s-au întâlnit rar, pentru că Eminescu era mai mult prin spitale și sanatorii. Povestitorul ieșean era și el tot mai bolnav și parcă tot mai singur. Destinul și-a pus pecetea pe prietenia lor legendară, trimițându-i în lumea de dincolo pe amândoi în același an: 1889. Luceafărul s-a stins vara, în Cireșar; genialul povestitor, iarna, în prag de An Nou, când se auzeau, pe ulițele Iașului, colindătorii... **Ioan Slavici.** Pentru Slavici, Eminescu a fost mereu un partener de discuții și o sursă de informații din domeniul istoriei și al culturii universale. La rândul său, poetul era cucerit de înțelepciunea și curiozitatea ardeleanului. În scurt timp, în vremea studenției lor în străinătate, cei doi au devenit prieteni. Despre felul în care s-a născut prietenia lor, Slavici a povestit, mai târziu, în „Tribuna” (nr. 276/1888). „...vrând-nevrând, tot pe el îl găseam când voiam să discut cu cineva, căci, deși era mai mic de ani, era cu mult mai mare ca știință, strivitor ca superioritate intelectuală și, mai presus de toate, om cu inima deschisă și totdeauna plină de căldura sfântă a celor aleși...”. La îndemnul lui Eminescu, Slavici a debutat ca scriitor, prima sa lucrare - basmul „Zâna Zorilor” - beneficiind din plin de stilizarea poetului. Cei doi s-au despărțit când Eminescu a părăsit Viena, dar s-au reîntâlnit la Iași, la „Junimea”, unde operele citite în ședințele de lucru de prozatorul transilvănean erau mult apreciate de exigentul poet. După ce Slavici ajunge redactor la „Timpul”, Eminescu îl urmează. Până în 1883, ei au fost nedespărțiți și împărțeau biroul cu I. L. Caragiale. Ba, mai mult, Slavici l-a găzduit pe Eminescu, o perioadă, în locuința sa. Din păcate, 1883 a fost și anul al despărțirii lor, până la moartea poetului ei revăzându-se rar. Târziu, în 1924, Slavici publică volumul „Amintiri”, în care evocă personalitatea fostului său mare prieten, oferind biografiilor lui Eminescu detalii interesante despre poet. **I. L. Caragiale.** În cazul lui Eminescu, în ceea ce privește prietenia, mai mereu au acționat contrastele care se atrăgeau irezistibil, generând un minunat întreg prin completare. Nici Creangă, nici Slavici și, cu atât mai puțin Caragiale nu au semănat, ca fire, temperamental, cu poetul. Prietenia, în cazul lor, s-a născut din deosebiri, nu din asemănări. Însă, în ceea ce îl privește pe Caragiale, am putea consemna și un element comun: disprețul față de burghezie și față de șubreda cultură a acesteia. Ce aprecia marele dramaturg la poetul nepereche? Între altele, înzestrarea lui intelectuală, căci, scria el undeva, „rareori a încăput într-un cap atâta putere de gândire”. S-au cunoscut prin intermediul actorului Mihail Pascaly, prieten bun cu unchiul lui Caragiale, Iorgu. Apreciind talentul de

polemist al lui Caragiale, Eminescu îl aduce în anul 1878 în redacția ziarului „Timpul”. Autorul „Scrisorii pierdute”, pe care poetul îl numea „june pesimist și sceptic”, posesor al unei foarte bune memorii, a beneficiat și el, ca și Slavici, de știința, de talentul oratoric și de sfaturile lui Eminescu. Caragiale a fost, de altfel, printre primii care au asociat epitetul „genial” numelui poetului. Renumitul portret pe care autorul momentelor i-l face face lui Eminescu în articolul din ziarul „Constituționalul” (articol cunoscut sub titlul „În Nirvana”), publicat după câteva zile de la moartea poetului, a rămas în memoria posterității: „Era o frumusețe! O figură clasică, încadrată de niște plete mari negre, o frunte înaltă și senină; niște ochi mari - la

aceste ferestre ale sufletului se vedea că cineva este înăuntru; un zâmbet blând și adânc melancolic. Avea aerul unui sfânt tânăr, coborât dintr-o veche icoană, un copil predestinat durerii, pe chipul căruia se vedea scrisul unor chinuri viitoare”. Aceste rânduri au fost scrise într-o vreme când prietenia dintre cei doi scriitori se sfârșise de mult din vina unei femei pe care Eminescu a iubit-o atât de mult: Veronica Micle. Eminescu, Creangă, Slavici, Caragiale: patru mari clasici ai literaturii române din la fel de marele secol al XIX-lea, ca un careu de ași câștigător, neasemuindu-se deloc ca fire, dar asemănându-se mult prin forța talentului, a geniului chiar. Ei ne-au învățat ce înseamnă prietenia adevărată. ■

Poet al credinței neamului românesc

Mihai Eminescu, poet al credinței neamului românesc

Rugăciune
Cristine! alegându-te
Îngenuncher rugându-te,
Înalță-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie;
Nu scut de întărire
Și cîntec de mîntuire,
Privirea-ți adărată
Acușă-ne coboară,
O, matică prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!

Fii scut de întărire
Și zid de mîntuire,
Privirea-ți adărată
Asupra-ne coboară,
O, matică prea curată,
Și pururea fecioară,
Marie!

Ca o expresie a manifestării credinței și patriotismului, la vârsta de 20 de ani, la marele praznic al Mănăstirii Putna, aflată sub protecția Sfintei Fecioare Maria, poetul se adresează participanților: „Românii în genere serbează ziua Sfintei Marii, vergină, castă și totuși mama care din sânul ei a născut pe reprezentantul libertății, pe martirul omenirii lănuite, pe Christ” - și spune mai departe poetul „Christ a învins cu litera de aur a adevărului și iubirii, Ștefan cu spada cea de flacără a dreptului. Unul a fost Libertatea, celălalt apărătorul Evangheliei. Vom depune deci o urnă de argint pe mormântul lui Ștefan, pe mormântul creștinului pios, al românului mare”.

Ambele timbre ale emisiunii au valoarea nominală de 8,50 lei. Pe unul dintre acestea se regăsește un bust al lui Eminescu aflat în curtea Mănăstirii Putna, alături de imaginea mănăstirii. Celălalt timbru este ilustrat cu un detaliu al statuii lui Mihai Eminescu, care poate fi admirată în fața Ateneului Român din București (operă a sculptorului Gheorghe D. Anghel), alături de primele versuri ale poeziei Rugăciune. Pe plicul „prima zi” este reprodus integral bustul lui Mihai Eminescu de la Mănăstirea Putna. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Personalități ale Ilfovului

ION POPESCU PASĂREA, fost senator de Ilfov, cel mai important compozitor și pedagog român de muzică psaltică din România

La inițiativa sa a luat ființă Academia Regală de Muzică Religioasă

Ion Popescu Pasărea este un renumit profesor de seminar nehirotonit, cântăreț bisericesc, compozitor, editor, publicist și organizator al vieții muzicale bisericești. Figurează inclusiv pe site-ul „Români de top”. O cercetare privind viața și opera sa a fost realizată de profesorul univ. dr. Victor Frangulea, care elaborează o teză de doctorat cu titlul „Profesorul protopsalt Ion Popescu Pasărea: viața și opera”, lucrare publicată în 2004. S-a născut într-o familie de preoți, în satul Pasărea, care aparține astăzi de Brănești,

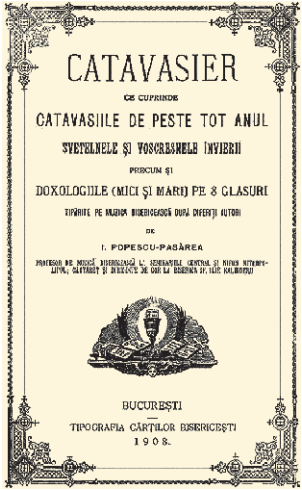

Foto: CrestinOrtodox.ro

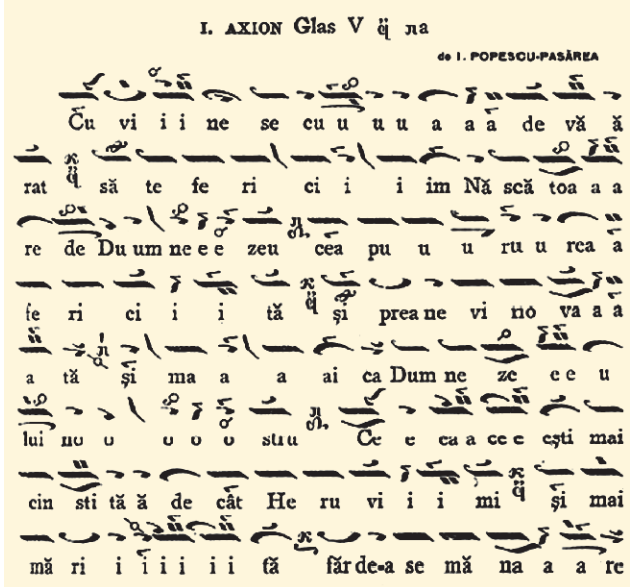
la 6 august 1871, ca fiu al preotului Zaharia Popescu, paroh al bisericii din sat și al preotesei Maria. Bunicul, Neagu Popescu, a fost de asemenea preot în sat. Tatăl său a fost unul dintre elevii ultimelor serii ale profesorului Anton Pann. A avut o copilărie grea. Rămâne orfan înainte de naștere, tatăl său fiind împușcat într-o noapte de aprilie 1871, cu câteva luni înainte de venirea sa pe lume. A urmat cursurile școlii primare din satul Brănești, după care se înscrie la Liceul „Matei Basarab” din București, fiind admis apoi la Seminarul „Nifon Mitropolitul” din Capitală. Aici l-a avut profesor pe Ștefan Popescu. Între anii 1890 și 1893 studiază la Conservatorul din București, apoi urmează cursurile Facultății de Drept și ale celei de Litere, obținând titlul de Licențiat în Drept și Litere cu „Magna cum laude”. Teza sa de licență - „Autoritatea lucrului judecat în dreptul roman și civil român” - este tipărită în 1904, la București. În tot acest timp și-a păstrat calitatea de cântăreț, activând

la mai multe biserici din București: biserica „Sfântul Dumitru”, biserica „Sfântul Spiridon-Nou”, biserica „Sfântul Gheorghe-Vechi” și „Kalinderu”. Activitatea sa culturală este laborioasă. La insistențele și sugestiile sale, se înființează Academia Regală de Muzică Religioasă. Tot din inițiativa sa se constituie în anul 1910, Societatea culturală a cântăreților bisericești din București „Părintele Macarie”, care va sta la baza constituirii, în anul 1914, a Asociației Generale a Cântăreților din România. Este unul dintre inițiatorii Societății muzicale „Cucuzel”. Înființează în anul 1911 și o revistă a cântăreților bisericești din România, numită „Cultura”, care tratează în paginile sale numeroasele probleme ale cântării bisericești și ale slujitorilor săi. Înființează și revista „Cultura stranei”, în anul 1919. Activitatea didactică și-a desfășurat-o în cea mai mare parte ca profesor de muzică bisericească la Seminarul „Nifon Mitropolitul”, suplinitor din anul 1893 și titular din anul 1899

în locul profesorului său, Ștefan Popescu, activând 44 de ani. A mai activat la: Seminarul „Central” din București, Conservatorul din București și Academia de Muzică Religioasă .

„Lăuda-voi pre Domnul în viața mea, Voi cânta Dumnezeuului meu până ce voi fi” (Ion Popescu Pasărea)

Este cunoscut ca un aprig susținător al cauzei cântăreților bisericești din România. În 1922, Ion Popescu-Pasărea este ales în Parlament, ca senator de Ilfov. În data de 24 martie 1925, ridică în Parlament problema statutului cântăreților bisericești. Abia în anul 1936, obține dreptul de salarizare al cântăreților bisericești ca slujbași ai Statului și dreptul lor la pensie. Activitatea sa editorială este foarte bogată. Ion Popescu-Pasărea lasă moștenire numeroase titluri, apărute de-a lungul câtorva decenii, care acoperă un vast

repertoriu al cântării bisericești, o latură importantă a activității sale constituind-o creația muzicală și munca de editor a numeroase culegeri și volume de cântări bisericești. Ion Popescu-Pasărea nu a uitat niciodată locurile natale, pe care le vizita ori de câte ori avea ocazia. Deși se mutase în București, în 1937 finalizează lucrările la o casă de vacanță în satul natal. Își făcuse o tradiție în a veni la mormintele părinților și bunicilor săi înmormântați la Mănăstirea Pasărea. S-a implicat activ

și la nivelul comunității. Sub supravegherea personală s-a ridicat, în 1924, primul local propriu al școlii din satul Pasărea. Se stinge din viață la 10 aprilie 1943, fiind înmormântat la cererea sa în cimitirul Mănăstirii Pasărea, alături de părinți și bunici. În 2021, se vor împlini 150 de ani de la nașterea marelui profesor. Cu acest prilej, Asociația Culturală Brănești va iniția organizarea a o serie de manifestări menite să celebreze personalitatea profesorului protopsalt. ■

Prof. Marius-Ovidiu SEBE

Cristina ANGHELUȚĂ

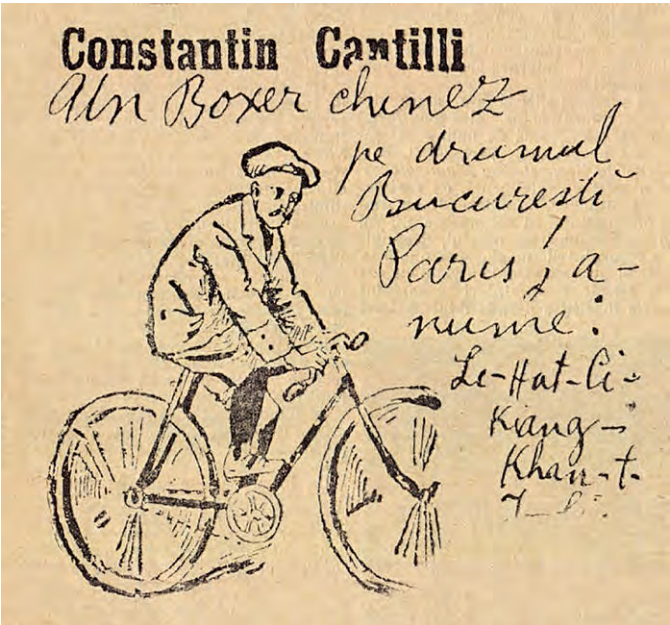
Scriitorul Constantin Cantilli din Otopeni

Constantin Cantilli (10 iunie 1875, Otopeni - 2 august 1949, București) - poet și autor dramatic. Prieten și admirator al lui Alexandru Macedonski, Cantilli, fiul unui proprietar de moșii în Ilfov și Vlașca și fratele lui Aristide Cantilli, a fost atras în București de boema cu gustul inovației și al insolitului. Avea pasiuni tehnice și sportive: ciclism, automobilism, aviație. În 1894, împreună cu Alexandru Macedonski, întreprinde prima cursă ciclistă la noi și scrie reportajul „Pe velociped cursa între București și Brașov”. Este animatorul societății „Unirea velocipedica română” și stabilește în 1900 și un record de viteză, consemnat în „Din zborul bicicletei. București-Paris în 10 zile și 6 ore (1912)”. Începuse studii politehnice și de artă dramatică la Paris și Bruxelles. În 1939 se interesa de aeronautică. Membru al cenaclului „Literatorul”, a publicat versuri și teatru în „Literatorul”, „Liga ortodoxă”, „Țara”, „Carmen”, „Adevărul”, „Românul literar” și „Forța morală”. Macedonski îl lansase ca poet, prezentându-l, în 1896, în „Liga ortodoxă”. În 1897, Cantilli scoate „Revista modernă”, deschisă aproape exclusiv cenaclului macedonskian. ■

Opera literară

- Pe velociped cursa între București și Brașov, București, 1894;
- Bertha, prefață de Alexandru Macedonski, București, 1899;
- Aripi de vis, prefață de Mircea Demetriade, București, 1903;
- Din zborul bicicletei. București-Paris în 10 zile și 6 ore, București, 1912;
- Sapho, București, 1939;
- Dacica, București, 1940.

Sursa: Crispedia.ro

Ion G. Dimitriu (Crețești)

Ion G. Dimitriu (11 august 1900, Crețești, județul Ilfov - 12 martie 1978, Nurnberg, Germania) - poet, folclorist, traducător și istoric literar. Este fiul Ecaterinei (născută Pascal) și al lui Gheorghe Dimitriu. După liceul (1912-1920) la Giurgiu și București, face studii universitare de filologie romanică (română, italiană, provençală) la București (1920-1924), Rostock (1942) și Hamburg (1947), aici luându-și și doctoratul în filologie, cu teza Die sprichwortlichen Redensarten in der rumanischen Sprache. Este, succesiv, profesor de liceu la Cernavodă, Giurgiu și București (1924-1935), lector de limba și literatura română la Universitatea Hanseatică din Hamburg (1945-1949), bibliotecar la Fundagao Getulio Vargas și la Servigo de Intercambio e Catalogagao din Rio de Janeiro (1949-1962), profesor agregat la Faculdade Nacional de Filosofia de la Universidade Brasileira din Rio de Janeiro (1951-1962), profesor de filologie romanică la Facultatea de Filologie din cadrul Institutului Catolic „Santa Ursula” din

Rio de Janeiro (1957-1958), docent la Spracheninstitut din Nurnberg (1965-1973). A fost redactor al revistei „Înșir’te mărgărite”, care a apărut în 1951, la Rio de Janeiro. De-a lungul timpului a colaborat la „Izbânda”, „Porunca vremii”, „Axa”, „Rampa teatrală”, „Cuvântul”, „Familia”, „Tribuna”, „România literară”, „Convorbiri literare”, „Preocupări literare”, „Revista Fundațiilor Regale”, „Luceafărul” (Paris), „Caete de dor” (Paris), „Vers” (Rastatt – R.F. Germania, New York, Chicago), „Drum” (Ciudad de Mexico), „Carpații” (Madrid), „Ființa românească” (Paris), „Buletinul Bibliotecii Române” (Freiburg im Breisgau) etc. Romanist, publică atât studii mai ample, cum sunt Gheorghe Coșbuc. Viața și opera (1925), D. Bolintineanu. Viața și opera (1941) și Doinele lui V. Alecsandri (1952), cât și un număr apreciabil de articole despre George Coșbuc, Lamartine, Lessing, Eminescu, Antioh Cantemir, Ion Creangă, Vasile Conta, spătarul Nicolae Milescu, Padre Augusto Magne, Serafim Pereira de Silva Neto, M. Bartoli, Ernesto da Faria Junior, Sever Pop, Nicolae Cartoian, Sextil Pușcariu, George Murnu și Pericle Papahagi, apărute în reviste din țară și din străinătate. ■

GĂNEASA, casă bună pentru artiști și virtuoși

Găneasa este o comună din Ilfov, cunoscută în trecut drept Moara Domnească, formată din satele Cozieni, Găneasa (reședința), Moara Domnească, Piteasca și Șindrilița. Posibil ca numele să îi vină de la numele onomastic de Gane, cu sens de „invidiosule” (ganeo). Comuna se întinde în partea estică a județului, la limita cu județele Călărași și Ialomița, fiind străbătută de DN 2 care leagă Capitala de Urziceni. Prin comună trece și DJ 100, care duce spre sud la Brănești și spre nord-vest la Afumați (unde se intersectează cu DN2), Ștefăneștii de Jos, Tunari, terminându-se în DN1 la Otopeni. Din DJ 100, se ramifică la Găneasa DJ 300 care duce spre vest înspre Centura Capitalei. Găneasa este situată într-o zonă de câmpie cu relief neted, brăzdată de apele văilor Pasărea, Piteasca și Șindrila. Cele cinci sate componente ale comunei sunt înșirate pe malul stâng ale acestor ape. Moara Domnească, Găneasa și Cozieni se află pe malul râului Pasărea, iar Șindrilița și Piteasca pe salba Păsăruica. În cadrul Câmpiei Române, comuna Găneasa ocupă partea de vest a Bărăganului, fiind înconjurată de mai multe păduri, urme ale Codrilor Vlășiei: Eforie, Pustnicul, Cojasca și Găneasa. La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna purta numele Moara Domnească, făcea parte din plasa Dâmbovița a Ilfovului, și era formată din satele Moara Domnească, Șindrilița și Găneasa, având în total 1.180 de locuitori care trăiau în 239 de case și 11 bordeie. Aici funcționau o mașină de treierat cu aburi, o școală mixtă și două biserici ortodoxe. Pe teritoriul actual era organizată și comuna Piteasca-Pasărea, formată din satele Piteasca (reședința), Pasărea și Cozieni, cu 1.003 locuitori și 283 de case. Comuna Piteasca-Pasărea avea o școală mixtă și patru biserici ortodoxe. În 1925, Moara Domnească avea 1.066 de

locuitori și făcea parte din plasa Pantelimon, păstrându-și structura. Comuna Piteasca-Pasărea avea 1.804 locuitori și era inclusă în aceeași plasă. În forma administrativă actuală, Găneasa datează din 1950, când, în urma desființării comunei Piteasca-Pasărea, satele Piteasca și Cozieni au trecut la Găneasa, iar Pasărea la Brănești. În acel an, comuna a primit numele de Găneasa și a fost arondată raionului 23 August al orașului București, din care a făcut parte până în 1968. Atunci, a trecut la județul Ilfov, iar din 1981 a fost inclusă în Sectorul Agricol Ilfov, devenit în 1998 județul Ilfov.

Violoncelistul de talie internațională Radu Aldulescu (1922-2006) s-a născut la Piteasca

Două obiective sunt incluse în lista monumentelor istorice județene de interes local. Ambele sunt clasificate ca monumente de arhitectură - biserica „Sfântul Nicolae” din Moara Domnească, ridicată în 1817 și biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Piteasca, ridicată în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. La Piteasca s-a născut Radu Aldulescu (1922 - 2006), violoncelist, emigrat în Italia, decorat de Președinția României cu Ordinul Mare Ofițer al Ordinului Steaua României. Când vii spre Mănăstirea Pasărea dinspre Afumați, la ieșirea din Găneasa, privirea îți este atrasă în dreapta de silueta zveltă și elegantă a unei biserici. De câțiva ani, aici, pe malul lacului Găneasa, câteva călugărițe își

înaltă neconținut ochii și rugile către Dumnezeu. Schitul Găneasa a apărut datorită râvnei și credinței de care au dat dovadă soții Mihaela și Sorin Marin. Aceștia au donat terenul și au suportat toate cheltuielile pe care le presupune ridicarea unei mănăstiri. Proiectul a fost conceput de arhitectul Vladimir Popov, care a realizat o construcție în stil brâncovenesc. Lucrările au început în 1995 și au fost finalizate în 1999. Exteriorul este decorat cu 23 de medalioane în mozaic, create de Ion Achițenie. Acesta a realizat, în 2000, și catapeteasma. Biserica a fost pictată între anii 2006 și 2008 de Alexandru Nicolau. Totodată, Schitul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril din Găneasa funcționează din anul 2000. Dintre instituțiile bisericești putem menționa biserica cu hramul „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului” din satul Găneasa, ridicată între anii 1859-1869 cu bani strânși atât de la credincioșii satului, cât și de la cei din satele vecine mai mari și mai bogate, Afumați și Brănești. Biserica din Găneasa a fost reparată în 1904, iar în 1978 a fost pictată în tehnica frescă de Maria Chelsoi, cu sprijinul preotului paroh Mihai Petrescu și cu ajutorul comunității. Un alt lăcaș este Biserica „Sfântul Ierarh Nicolae” ridicat în 1817, în Moara Domnească, declarat monument istoric. Credincioșii care vin la Mănăstirea Pasărea, trec prin sau pe lângă satul Moara Domnească, veche moșie a Cantacuzinilor, începând cu 1671. Aici, domnitorul Șerban Vodă Cantacuzino construiește o moară de apă, lucru care va duce și la schimbarea vechiului nume al localității. Satul Stoieniști se va numi Moara Domnească. Domnitorul a stăpânit, prin cumpărarea de la anul 1671, până la moartea sa, moșia Stoieniști, cu un hotar de 650 stânjeni. Zoița Cantacuzino, strănepoata de fiu a lui

Șerban Vodă Cantacuzino, a ridicat în a doua jumătate a veacului al XVIII-lea, în zilele Mitropolitului Grigorie al Ungrovlahiei, o biserică de lemn, pe care a târnosit-o cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae”. La 1810, aici nu se mai slujea, credincioșii mergând pentru slujbe, fie la Mănăstirea Pasărea, fie la Biserica din Sacșori. La 1817, un grup de credincioși au zidit o biserică de cărămidă, sub același hram. Biserica va fi îngrijită de enoriași până în 1826 și de noua familie de moșieri, Mavros. La 1852, când Moara Domnească se afla în proprietatea generalului Nicolae Mavros și a soției sale Sevesta Alex. Șuțu, o seamă de credincioși au reparat biserica din 1817, au curățit-o și au împodobit-o. La 1909, Paulina Mavros, care a fost măritată cu consulul Ernest de Kotyebue, fiica generalului Mavros, ca moștenitoare și proprietară a moșiei Moara Domnească, în locul vechii biserici, din 1817, degradată de cutremure și ajunsă neîncăpătoare, ea va zidi o nouă și mai încăpătoare biserică, pe cheltuiala sa pictând-o și împodobind-o.

Aici odihnește Lidia Kotzebue sculptorul „Monumentului Eroilor Aviatori din București”

Biserica parohială din Moara Domnească a servit ca necropolă familiei Mavros. De exemplu, generalul de divizie Pavel Kotzebue și soția sa Lidia, cea care a sculptat și „Monumentul Eroilor Aviatori din București”, au construit în curtea bisericii un cavou. De asemenea, ctitora Paulina Kotzebue, decedată în 1912, a fost înmormântată în incinta bisericii. În curte se mai vede o piatră scrisă în litere chirilice, datând din

1842. Biserica din Moara Domnească, construită în 1909, este zidită din cărămidă aparentă. În 1928 i s-au adăugat șase contraforturi. Pictura bisericii, realizată în ulei și degradându-se pe alocuri din cauza igrasiei, s-a refăcut în tehnica frescă, în anii 1983-1984. Biserica Sfântul Nicolae din Moara Domnească este în formă de navă, cu cărămidă aparentă, netencuită. În laterale există așa-ziși contraforți, adăugați în 1928, mai mult cu valoare artistică-decorativă. Un alt lăcaș de cult se află în Piteasca, la doi kilometri de Mănăstirea Pasărea. E o bisericuță construită în 1849, clasificată ca monument istoric, purtând hramul „Adormirea Maicii Domnului”, sfințirea ei făcându-se la 20 iulie 1849, de praznicul Sf. Ilie Tesviteanul. Mai descoperim în Găneasa biserica parohiei Șindrilița, târnosită la 2 noiembrie 2014 când Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a aprobat să primească al doilea hram, Sf. Muceniță Filoftea de la Curtea de Argeș, cu zi de prăznuire 7 decembrie.

Conacul I. D. Podgoreanu din Cozieni

Ca instituții educative avem în satele Cozieni, Găneasa (reședința), Moara Domnească, Piteasca și Șindrilița cinci grădinițe și cinci școli gimnaziale. De asemenea, în apropierea Mănăstirii Pasărea se găsește Conacul I. D. Podgoreanu din Cozieni. Are zece camere și o amprentă la sol de 368 de metri pătrați. Cu o suprafață totală de 9.000 mp, complexul

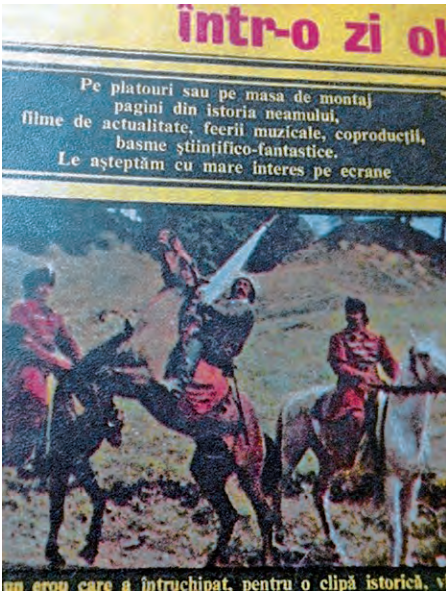
este dominat de clădirea centrală, o construcție masivă din cărămidă, construită în 1910. Ioan Dimitrie era, conform planului zonal din 1925, un mare moșier, având în posesie terenuri, vii și alte proprietăți din zona Piteasca - Cozieni - Pasărea. După instaurarea comunismului, conacul a intrat în utilitatea publică, funcționând până spre anii 2000 ca școală generală. Conacul a fost vândut în 2016. Un proiect interesant a ridicat pe siturile de specialitate arhitecta Andreea Guriță, care propune reabilitarea și conversia funcțională a acestuia, noua funcțiune principală fiind cea de vinărie. Pentru turiști și pasionații de pescuit este important să știe că în Găneasa avem acces la Lacul Pasărea, la marginea Pădurii Cernica, în zona Pădurii Pustnicu. Lacul Pasărea este format prin zăgăzuire. Numele este dat de numărul foarte mare de păsări care veneau aici. Lacul este format din apele pârâului cu același nume care izvorăște din pădurea Buciumeni de lângă Mogoșoaia și care se varsă în Dâmbovița. Odinioară acest lac era foarte bogat în pește, păsări sălbatice, stufăriș, papură și trestie. Deoarece comuna s-a dovedit casă bună pentru artiști și virtuoși, propunem ridicarea unei statui a violoncelistului Radu Aldulescu și amplasarea unei plăci comemorative care să amintească de faptul că aici, la Biserica din Moara Domnească, odihnește Lidia Kotzebue. ■

Surse: wikipedia.org; primariaganeasailfov.ro; enciclopediaromaniei.ro; protoierailfovsvud.ro; crestinortodox.ro; basilica.ro; cimec.ro; manastiriortodoxe.ro; ziarullumina.ro

George V. GRIGORE

Studiourile Cinematografice Buftea, între istorie și speranță

În orașul Buftea, pe malul lacului de poveste, sunt situate „Studiourile Cinematografice”, cunoscute după 1989 ca „Studiourile Media Pro”. Ele au reprezentat în perioada de maximă activitate unul dintre cele mai importante studiouri de producție cinematografică din Europa Centrală și de Est. Studiourile Cinematografice Buftea au fost înființate între anii 1950 și 1957 de dr. Petru Groza, din ordinul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, la îndemnul fiicei sale, Lica Gheorghiu, actriță și mare iubitoare a cinematografiei. În 1959 au fost date în folosință cinci platouri de filmare, un studio de sunet, un laborator de prelucrare a peliculei, un corp de clădiri pentru filmări combinate și o suprafață de câteva zeci de hectare de teren pentru filmări exterioare. Datorită îmbunătățirii tehnice și artistice aduse utilajelor și proceselor de producție de către inginerii și tehnicienii din Buftea, „Cetatea cinematografică” a devenit o rivală de seamă a studiourilor europene de nivel mediu.

În 1966 s-a creat un decor complex pentru filmul „Serbările galante”, în regia lui René Clair, care a fost folosit și modificat pentru realizarea mai multor pelicule ca „Dacii”, „Haiducii”, „Bătălia pentru Roma” și „Mihai Viteazul”. Între anii '60 și '90 s-au produs aici peste 500 de filme (apogeul producției fiind atins în anul 1980, când s-au produs 32 de filme), dintre care câteva au adus aprecieri internaționale la festivalurile de film de la Cannes: „Scurtă istorie”, în regia lui Ion Popescu-Gopo, cu premiul Palme d'Or pentru scurtmetraj (1957), „Pădurea Spânzuraților”, în regia lui Liviu Ciulei, care a câștigat premiul pentru Cel mai bun regizor (1965),

„Răscoala”, în regia lui Mircea Mureșan, ce a luat premiul pentru debut (1966) și „Căntecele Renașterii”, regizat de Mirel Ilieșiu, care a câștigat trofeul Palme d'Or pentru scurtmetraj. La Studiourile Cinematografice Buftea au debutat regizori ca: Iulian Mihu și Manole Marcus (în 1959 cu filmul „Viața nu iartă”), Dan Pița și Mircea Veroiu (în 1972 cu filmele „Nunta de piatră” și în 1974 cu „Duhul Aurului”) și Mircea Daneliuc (în 1975 cu filmul „Cursa”). După revoluția din 1989, numeroase săli de cinema și-au închis ușile, iar producția cinematografică a scăzut dramatic, însă, printr-o licitație publică realizată în anul 1998, studiourile au fost preluate de „Grupul Media Pro” deținut de Adrian Sârbu care a readus la viață potențialul de producție. Vârful de lance este reprezentat de anii 2000 când la Buftea a venit Franco Zeffirelli, celebrul regizor al capodoperei Iisus din Nazaret-Jesus of Nazareth (1977), pentru filmul „Callas forever”. Special pentru el s-a construit Casa „Z”, decoruri interioare uimitoare care reflectau în cele mai mici detalii apartamentul divei. A urmat Costa Gavras cu filmul „Amen” (2002); apoi „Modigliani” (2004) - regia Mick Davis; „The cave” (2005) - regia Bruce Hunt; „Joyeux Noël” (2005) - regia Christian Carion; „Blood and Chocolate” (2007), etc.

„We decided to shoot in Romania first because of the great location to shoot a city such as Paris, also for the cost of shooting and the excellent professionalism of Media Pro Studios”, a spus Stephanie Martinez, Producer, filmul „Modigliani” (2004). „I am thrilled of what I achieved here. I take beautiful memories with me, and this film will surely remain in my thoughts”, a ținut să menționeze actorul Andy Garcia, prezent pentru filmările la „Modigliani”. De asemenea la Buftea s-au filmat toate telenovele românești difuzate de Acasa TV. Începând cu filmul „Amen”, regizat de Costa Gavras, a fost restituită faima fostelor studiouri și s-a dat startul producției a peste 50 de filme internaționale cum ar fi „The cave”, „Assassination Games”, „An American Haunting”, „Joyeux Noël” (nominalizare franceză la Premiile Academiei Americane de Film și Globurile de Aur), „Bunraku”, „Blood and Chocolate”, „The Whistleblower”, „The Timber” și „Sex Traffic” (film câștigător al premiilor British Academy of Film and Television Arts,

respectiv BAFTA). Printre starurile cinematografiei internaționale care au jucat în aceste producții și nu numai au fost: Donald Sutherland, Josh Hartnett, Monica Bellucci, Oliver Martinez, Dolph Lundgren, Franco Zeffirelli, Sissy Spacek, Woody Harrelson, Cuba Gooding Junior, Jean-Claude Van Damme și Demi Moore. După 2000, „Grupul Media Pro”, împreună cu „Media Pro Pictures” și „Central European Media Enterprises”, a produs primul serial autohton, „La Bloc”, și prima telenovelă românească, „Numai iubirea” (2004).

Studiourile Media Pro, preluate de Central European Media Enterprises din 2009, realizează producții de televiziune, videoclipuri, spoturi publicitare, ședințe foto, dar și evenimente. „Studiourile Media Pro” dispuneau de 40 de hectare de teren pe malul lacului Buftea, 19 platouri de filmare pentru tv și pentru producții cinematografice, patru bazine pentru filmări subacvatice, ateliere de producție pentru decoruri, atelier de creație, recuzită și costume, departamente de efecte speciale și de postproducție. În incinta studiourilor s-a realizat, în 2003, decorul „Strada franceză” pentru filmul „Modigliani”, care prezintă o stradă din Franța anului 1920, mai târziu fiind modificată în stil londonez al secolului al XVIII-lea pentru producția „Sweeney Todd”. Între anii 2004 și 2007 s-au construit opt reședințe moderne în care s-au filmat telenovele ca „Daria, iubirea mea”, „Inimă de țigan”, „Numai iubirea”, dar și seriale ca „Băieți buni” și „Om sărac, om bogat”, iar în anul 2012 s-a creat decorul Satul western pentru filmul „The Timber”.

La sfârșitul lui 2015, „Studiourile Media Pro” din Buftea au fost cumpărate de regizorul Bobby Păunescu. Odată cu anchetarea lui Adrian Sârbu în diferte dosare, Studioul Cinematografic, simbolul orașului Buftea a intrat în regres, iar salvatorul anunțat, Bobby Păunescu, nu a dat semne că s-ar implica în dezvoltarea acestora. După ce a schimbat denumirea studiourilor din „Media Pro” în „Bucharest Films” (Studiourile de Film București), a devenit partener de afaceri cu Donald Kushner. Devenit „proaspăt” proprietar al „Studioului de Film București”, a declarat: „Suntem onorați să extindem Studioul de Film București, adăugând un nou management și finanțarea necesară. Vom avea acum posibilitatea de a reduce costurile de producție, fără a compromite calitatea. Așteptăm cu nerăbdare să spunem bun venit cineaștilor din întreaga

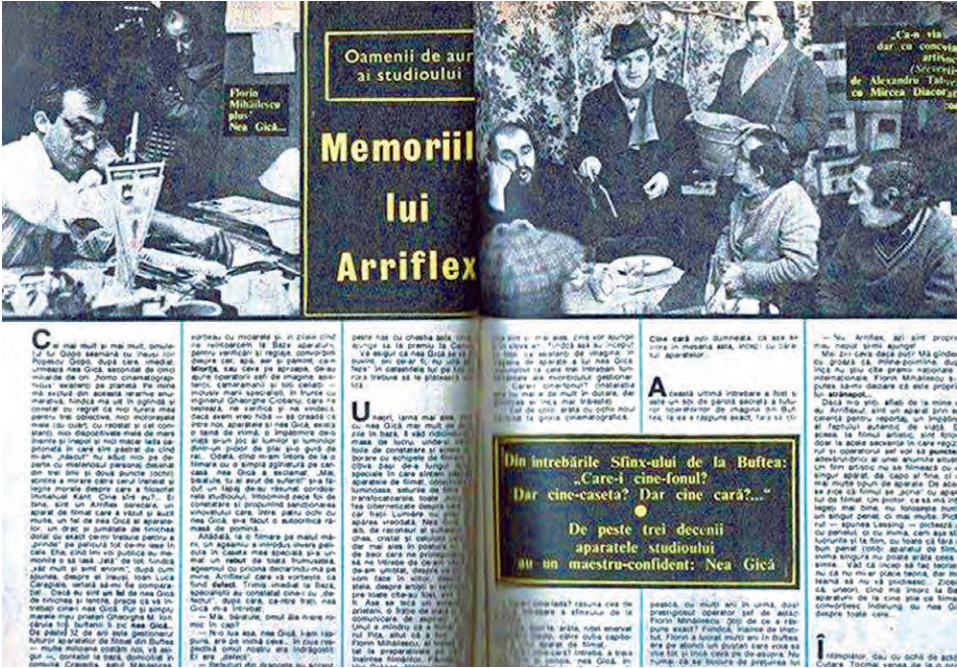
lume”. Bobby Păunescu, proprietar al „Studioului de Film București”, a adăugat: „Studioul de Film București este foarte drag inimilor noastre. Așteptăm cu nerăbdare să împărțim facilități de top cu alte producții. De la departamentul nostru de SFX - singurul complex din Europa Centrală și de Est care are aceste facilități in-house, până la recuzită și costume, postproducție și VX, noile noastre studiouri combinate cu diversitatea locații din România - vom oferi cineaștilor producții finale la costuri eficiente, dar de înaltă calitate”.

România rămâne unul dintre cele mai rentabile locuri de filmare din Europa

România rămâne unul dintre cele mai rentabile locuri de filmare din Europa, cu echipaje cu experiență și o diversitate de locații extrem de atrăgătoare, de la munți și dealuri verzi până la malul mării și zonele nisipoase. Studiourile „Castel Film” de la Izvorani (Ilfov) au preluat o parte din producția cinematografică a țării. Totuși, ambiția „Studioului de Film București” este să facă un parteneriat cu Hollywood-ul și să creeze un oraș al filmului în București - un nou brand cultural, un centru cinematografic creativ, care investește în viitorul industriei cinematografice. Ca actor mai petrecut destul de mult timp în incinta acestor studiouri, participând la filmarea unor serialele de televiziune, a unor filme și a unor reclame comerciale. Amintirea acelor minunate echipe de profesioniști care au coordonat activitatea colosului cinematografic mă face să resimt un gol suflesc atunci când constat lipsa de activitate actuală din zona cinematografică în aceste spații altădată magice. Sper, încă, într-o revigorare a activității Studiourilor Cinematografice din Buftea - reper artistic și istoric al județului Ilfov - și revenirea acestora la eficiență și valoarea de altădată. ■

Surse: wikipedia.org; studiourilebuftea.ro; amfostacolo.ro; acasa.ro; protv.ro; expresuldebutea.ro

George V. GRIGORE

Biblioteca școlară: De la criză la oportunitate

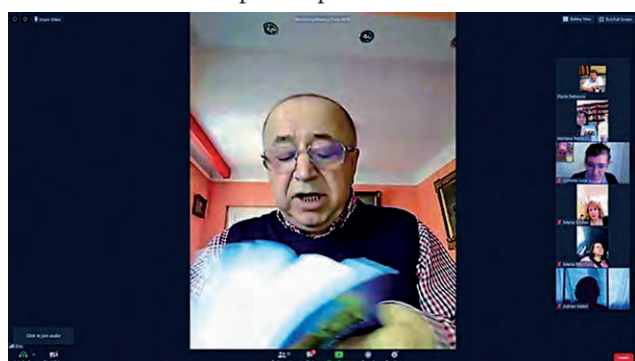
Horiana PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Cum reușim să depășim urgențele, alertele, pentru a reintra în normalitate? Cum va arăta normalitatea pentru învățământul românesc de după pandemie? Dacă școala oglindește starea societății, reflectând în mod direct problemele ei economice, respectiv, sărăcia sau prosperitatea acesteia, biblioteca școlară - inima școlii - trebuie să acompanieze în mod direct transformările suferite de școala postpandemie, oferind suport logistic adecvat de lucru în spațiul virtual.

Școala de acasă, școala on-line are specificul ei, iar cadrele didactice trebuie să se adapteze la acesta. În calitate de parteneri, dând ajutorul la bine, dar mai ales, la greu, bibliotecarii școlari au spus și ei „îmi pasă de școala de acasă”, făcând tot ce au putut ca „totul să fie bine” pentru utilizatorii, beneficiarii serviciilor infodocumentare: profesori, elevi, părinți.

Care au fost lecțiile învățate, la ce concluzii au ajuns cei care au străbătut cele trei luni de pandemie? Au reușit să transforme actuala criza în oportunitate?

După ce șocul crizei, care i-a luat pe nepregătite, a trecut, profesorii au preluat controlul elaborând strategii și instrumente de lucru pentru predarea on line. Iată două

variante care se pot constitui ca parte activă în procesul instructiv-educativ, bibliotecarii școlari făcând echipă cu cadrele didactice în:

1. cluburi de carte - 100% - „Citește cu noi” - on line, fie în format sincron (conferințe video), fie asincron, utilizând social media. Este posibil să se organizeze și ascultarea unor interviuri/înregistrări audio.

2. activități de advocacy/ „Împărtășește-ți vocea”, pledoarii pentru o idee, o cauză. Protagonistii pot să fie promotorii, susținătorii unei idei, dar nu neapărat de pe poziții militante, ci mai degrabă din perspectiva celui care este preocupat să se dezvolte profesional și personal, astfel încât și părerea lui să se facă auzită sau propria experiență împărtășită. Formele de exprimare sunt diverse: un blog personal, filme video ș.a.

Biblioteca din Casa Corpului Didactic Ilfov a reușit în această perioadă, 11 martie - 1 iulie 2020, să proiecteze în on-line câteva activități de promovare a cărților și lecturii:

LANSĂRI de carte:

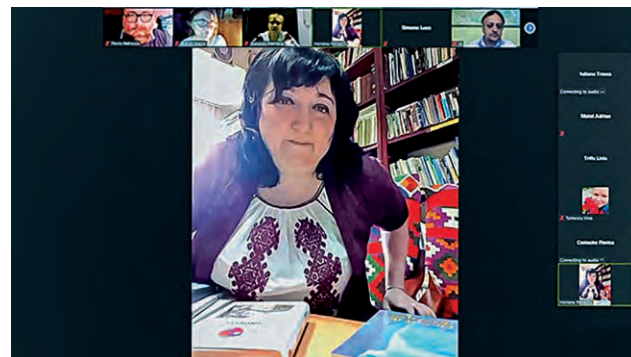
- Destăinuiri, vol I de interviuri, autor Nică D. Lupu (23 aprilie 2020)
- Într-un vârtej de turpitudini și înșelăciuni, autor prof.dr. Alexandru Ionescu (9 mai 2020)

Desfășurată în mediu on-line, lansarea s-a făcut în prezența autorilor, aceștia fiind invitați să citească fragmente din cărțile lor și să spună câte ceva despre creuzetul creației lor.

PREZENTĂRI de carte:

- Marin Iancu, „Poezia războiului de reîntregire a neamului și a Marii Uniri” (28 mai 2020)
- Nicoleta Tudor, „Toria” (24 iunie 2020)

Activitatea a fost binevenită, într-un fel sincronizată cu campania națională „Citește românește” lansată de

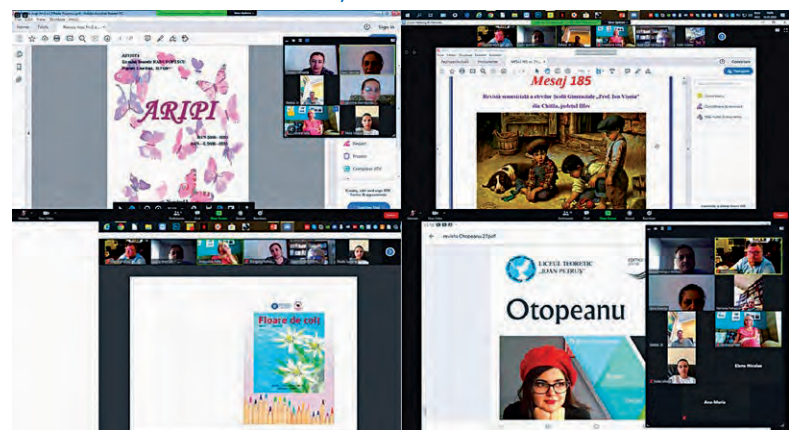

Ministerul Culturii. Este vorba despre promovarea scriitorilor români contemporani.

„Sunt mulți scriitori autohtoni contemporani, însă puțini ajung la publicul din țara noastră. Sunt la fel de buni, mai ales că vorbim despre realitatea noastră, societatea noastră, vorbesc pe limba noastră fără intermediul unei traduceri. Trăim o poveste comună și avem lucruri de împărtășit unii altora”, spune Lavinia Brăniște.

La „Șezătoarea i(de)ilor”, din 24 iunie 2020, organizată de Biblioteca CCD Ilfov, on-line, cu ocazia Zilei Iei, a Sărbătorii Sânzâienelor și a Sf. Proroc Ioan Botezătorul, a fost invitată și Maria Grancea, de la Biblioteca orășenească din Avrig, care a făcut cunoscute participanților din Ilfov aspecte din proiectele pe această temă, derulate în județ, în principal cele ale Centrului Județean pentru Promovarea Patrimoniului, precum și cele ale Școlii de la Ciolpani-Piscu și nu în ultimul rând ale CCD Ilfov (Festivalul Cucilor). „Mulțumesc pentru invitația de a fi parte dintr-o horă de idei, on-line, în Biblioteca Casei Corpului Didactic Ilfov, astăzi, de Ziua Iei. A fost un timp de cunoaștere și de împletit idei, am cunoscut oameni minunați și proiectele dumnealor de succes din Ilfov. Și mi-am revăzut, pe calea amintirilor, cărări ale copilăriei, pe-acolo prin locurile acelor oameni. Mult succes oamenilor frumoși, sigur o să ne cunoaștem cândva și altfel decât on-line”, a fost mesajul Mariei Grancea. ■

Trofeul „Revista școlară ilfoveană”, ediția a XIII-a, 2020

Prof. metodist Marius-Ovidiu SEBE

Cu toate că traversăm o perioadă mai specială, la ediția cu numărul XIII a concursului „Revista școlară ilfoveană 2020”, desfășurată la 29 mai, s-au înscris reviste puține, dacă ne amintim de edițiile anterioare, dar valoroase. Ne-au încântat prin conținutul lor și prin modul de prezentare următoarele reviste: „Otopeanu”, revista Liceului Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni, coordonată de prof. Niculae Elena; „Aripi”, revista Liceului Teoretic „Radu Popescu” Popești-Leordeni, coordonată de prof. Gina Popescu, „Floare de Colț”, revista Școlii Gimnaziale nr. 1 Brănești, coordonată de prof. Anișoara Niță și „Mesaj 185”, revista Școlii Gimnaziale „Ion Vișoiu” Chitila, coordonată de prof. Ioan Gherghișor.

La această ediție desfășurată online, coordonatorii revistelor au participat împreună cu elevi sau colegi din comitetul redacțional. Juriul, format din Florin Petrescu, director CCD Ilfov, Marius-Ovidiu Sebe, profesor metodist CCD Ilfov, Horiana Petrescu, bibliotecar CCD Ilfov și profesor Nică D. Lupu, a deliberat și a stabilit următoarele rezultate:

Premiul I - Revista „Otopeanu”, Liceul Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni, coordonată de profesor Niculae Elena

Premiul II - Revista „Mesaj 185”, Școala Gimnazială „Ion Vișoiu” Chitila, coordonată de profesor Ioan Gherghișor

Premiul III - Revista „Floare de colț”, Școala Gimnazială Nr. 1 Brănești, coordonată de profesor Anișoara Niță și revista „Aripi”, Liceul Teoretic „Radu Popescu” Popești-Leordeni, coordonată de profesorul Gina Popescu.

Îi felicităm pe toți participanții și ne exprimăm încă o dată aprecierea pentru efortul pe care coordonatorii l-au depus în realizarea acestui impresionant instrument de promovare a activității unităților de învățământ și, totodată, evidențiem faptul că aceste reviste dovedesc continuitate chiar și în condițiile grele de izolare cu care ne-am confruntat în ultima vreme. ■

Prof. metodist Simona LUCA

Formare pentru comunitate - educatia adultilor și specializare profesională prin cursurile din cadrul proiectelor europene Erasmus+

După un an de implementare a celor două proiecte de parteneriat Erasmus+, Casa Corpului Didactic Ilfov vine în toamnă cu două cursuri în variantă digitală, la distanță, adresate adulților din țara noastră și celor vorbitori de limba română care lucrează în Europa.

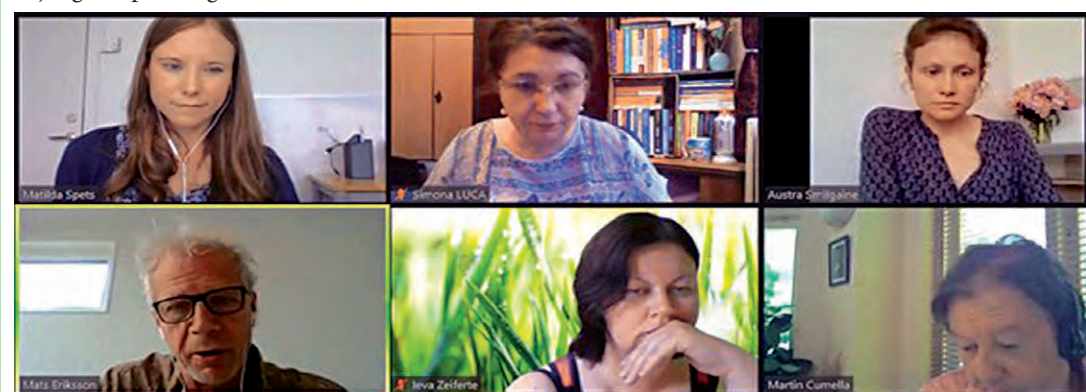
În cadrul proiectului CASE, Care Skills Escalator, vom pune la dispoziția furnizorilor de îngrijiri pentru persoanele suferind de o formă de demență un curs de specializare pentru personalul care nu este calificat în domeniul medical. Va fi un curs ușor de accesat, pe telefonul mobil, în limba română, cu exemple practice, filme, studii de caz din practicile curente din România și din țările parteneriatului: UK, Suedia, Spania, Letonia. Specialiștii din cadrul parteneriatului selectează cele mai relevante elemente de învățare pentru a forma competențele necesare lucrului cu aceste persoane, care reprezintă o problemă dificilă.

În România, standardele de lucru ale persoanelor fără o calificare medicală, care își desfășoară activitatea cu acești adulți sau seniori, sunt în stadii incipiente, așadar, dobândirea de noi competențe și cunoștințe de lucru la nivelul European reprezintă o reală oportunitate pentru acești lucrători. Dintre modulele de lucru sunt cele legate de înțelegerea psihologică a manifestărilor formelor

de demență, lucrul cu persoanele dificile, stiluri de comunicare cu familia, modalități de prevenire. Modulele cursului vor fi povești de viață, comunicarea cu persoana afectată, strategii de comunicare în situații dificile, suportul familial, elemental estențial pentru bunăstarea mentală și emoțională și mediul fizic și importanța ergonomiei în bunăstarea psihologică.

În cadrul proiectului Upgrade E-Adults, după participarea la studiul european privind strategiile de dezvoltare a programelor de formare pe internet și social-media, pentru adulți, care a relevat complexitatea arhitecturii digitale care s-a dezvoltat într-un ritm incredibil pe perioada de carantină socială, întregul parteneriat construiește un model eficient și accesibil.

Una din cele mai semnificative concluzii în urma studiului realizat în țara noastră este aceea că învățarea la distanță pentru adulții defavorizați lipsește aproape în totalitate, cu câteva excepții legate de asociații ale persoanelor cu anumite deficiențe, care se implică în construirea acestor programe. În cadrul dezvoltării proiectului, vom studia mai aprofundat nevoile persoanelor defavorizate pentru a reuși să propunem furnizorilor un model accesibil și fezabil de training, pentru a crește nivelul incluziunii sociale a acestora. ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov